

© இ.தியாகலிங்கம்

Maduvin iragasiyam

மதுவின் இரகசியம்

First Edition March 2020

மதுவின் இரகசியம்

இ.தியாகலிங்கம்

சுயவெளியீடு

உதவி

lulu.com

Maduvin Iragasiyam

(A new short novel from Norway)

First Edition

March 2020

ISBN: 978-0-244-27384-2

Publication Editor

R.Thiagalingam

Vetlandsveien 117

0686 Oslo

Norway

Pages: 68

Printed & Published by

Lulu.com

உள்ளே...

1	மதுவின் இரகசியம்	5
2	எதிரிகள்	60
3	சுதை உண்ணும்...	63

எனதுரை

இன்று கொரோனா என்கின்ற கொடிய வருத்தம் உலகை அச்சுறுத்திக் கொண்டு இருக்கிறது. பல நாடுகள் அதன் தாக்கம் தெரியாது பொருளாதாரத்தை மட்டுமே எண்ணுகிறதோ என எண்ணத் தோன்றுகிறது. முதலில் நோய்க்கு எதிராக முழுப்பலத்துடன் போராட வேண்டும் என்பது மிகவும் அவசியம். அதற்காகப் பொருளாதாரத்தை முற்றுமாகக் கைவிடுதல் என்று பொருளாகாது. ஆனால் சீனாவில் இத்தாலியில் நடந்தது போன்ற பேரவலங்களைத் தடுக்க வேண்டும்.

உலகத்தில் உயிரினங்கள் தோன்றியது தொடக்கம் இப்படியான அச்சுறுத்தல் இருந்திருக்கும் என்பதில் எந்த மாற்றுக் கருத்தும் இருக்க வாய்ப்பில்லை என்பது எனது ஊகம். இயற்கை தன்னைத் தானே செப்பனிடும் முறை இது. அந்த இயற்கையில் உதித்த மனிதன் அதனைக் கைக்கொள்ள நினைத்தது விபரீதமே. அதுவே இன்று அதன் சில கடுமையான கோலங்களைக் காண முடிகிறது. அதில் இரண்டு இந்த நாவலில் உங்கள் அலசலிற்குத் தரப்படுகிறது. ஆனால் மனிதனால் இயற்கை மீது மேற்கொள்ளப்படும் அளவுக்கு மீறிய குறுக்கீடு வருங்காலத்தில் பெரும் விளைவுகளை உண்டு பண்ணலாம். அதனால் ஒட்டு மொத்த மனித இனத்திற்கே பாதிப்பு ஏற்படலாம். மனிதர்கள் இனியாவது அதை விளங்கிக் கொண்டு அதற்கேற்ப நடக்க வேண்டும் என்பது என்னுடைய அவா. எனது அவாவை இந்த மனித இனம் ஏற்றுக் கொள்ளுமா?

அன்புடன்

இ. தியாகலிங்கம்

<http://www.karainagaran.com>

ratnamt67@gmail.com

மதுவின் இரகசியம்

1

கமலா ஓஸ்லோவிற்கு வந்து ஐந்து வருடங்கள் அனலில் விழுந்த பனியாகப் போயிற்று. இருபத்தி மூன்று வயதில் கொழும்பில் திருமணம் செய்து இருபத்து நான்கில் ஓஸ்லோவில் வலது காலை எடுத்து வைத்தாள். அத்தால் கொழும்பில் தொடங்கிய வாழ்க்கை ஓஸ்லோவில் தொடரலாகிற்று. அவள் நோர்வேக்கு வந்த தொடக்கக் காலம் பாலும் தேனும் சேர்ந்து பாய்வதாக மிகவும் இனிமையாகவே இருந்தது. அது தொடர் கதையாக இருக்கும் என்றே அவள் முழுமையாக எண்ணி இருந்தாள். ஆனால் மாற்றங்கள் ஒன்றே மாறாதது என்பது போலக் கமலாவின் வாழ்க்கையும் விதித்த விதிக்கு ஏற்ப மாறத் தொடங்கியது. இப்போது தலை தன் விருப்பில் தலை கீழாக மாறிப் போய்விட்டது. அது ஏன் என்பதை அவளால் இன்றும் முழுமையாக அறிய முடியவில்லை. அவளிடம் பல ஆருடங்கள் குறைவில்லாது உள்ளன. ஆனால் எதையும் அவளால் முழுமையாக அறிய முடியவில்லை. சிலவேளை அவளுக்கு எதுவும் விளங்குவது இல்லை. மது தொடக்கத்தில் நல்ல மனிதனாகத்தான் இருந்தார். அவளுக்கு அவன்மீது ஆளக்கடல் போல அளக்க முடியாத அன்பு, காதல் நிறைந்து கிடந்தன. ஆனால் மாற்றங்கள் மலை போன்ற கடல் அலையாக அவர்கள் வாழ்வைத் திரும்பிப் பார்க்க முதல் திசை தெரியாதவாறு அடித்துச் சென்றது.

இதை மாற்றி வாழ்வைப் பழைய நிலைக்குக் கொண்டு வரவேண்டும் என்பதே அவள் இன்றைய குறிக்கோள். அதற்கு மது ஒத்துழைக்கிறான் இல்லை என்பதே அவள் பெரும் கவலையும், குறையுமாக இருக்கிறது. அதை மாற்ற வேண்டும் என்று அவள் பாடுபட்டாலும் அது நடப்பதாகத் தெரியவில்லை. மது மாறிவிடுவான் என்று அவள் எதிர்பார்த்தாள். அவள் எதிர்பார்ப்புப் பலிக்கவில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் ஏதோ ஒன்றைச் சொல்லிச் சமாளிப்பது போலவே அவளுக்குத் தோன்றுகிறது. இன்று மறுபடியும் அவனிடம் கேட்க வேண்டும் என்று அவள் எண்ணி இருந்தாள். இன்றாவது அவன் உண்மையைச் சொல்வான் என்று அவள் நம்பி இருக்கிறாள். அந்த நம்பிக்கையில் அதை எப்பிடியாவது கேட்டு அறிய வேண்டும் என்று முடிவு செய்து கொண்டாள்.

மது இன்னும் வரவில்லை. வழமையாகப் பூனை போல் வந்து அமைதியாகச் சாப்பிட்டுவிட்டு, ஆறுதலாகச் சோபாவில் இருப்பான். பின்பு எப்படி அதைக் குடிக்கிறான் என்பது அவளுக்கு விளங்கவில்லை. இது ஒரு வித்தியாசமான பழக்கம். மற்றவர்கள் பொதுவாக இப்படிச் செய்வது இல்லை. ஒரு நாள் அல்லது இரண்டு நாள் செய்தால் பருவாய் இல்லை. இது நித்தமும் நடக்கிறது. அதுவும் இரகசியமாக நடக்கிறது. அதன் பின்பு தான் எந்தத் தப்பும் செய்யவில்லை என்று அவன் மீண்டும் மீண்டும் சத்தியம் செய்கிறான். அவன் செய்யும் சத்தியத்தை அவளால் நம்ப முடியவில்லை. அது வெறும் பசப்பு என்பதே அவள் எண்ணம். என்றாலும் என்ன மாயம் செய்கிறான் என்பதை மட்டும் அவளால் விளங்கிக் கொள்ளவே முடியவில்லை.

ஏதோ செய்கிறான். எப்படியோ கழுக்கமாகச் சாதிக்கிறான். உண்மையை உரைக்கிறான் இல்லை. கண்டு பிடிக்க வேண்டும். அவன் மாயத்தை உடைத்தெறிய வேண்டும் என்று அவள் கடந்த மூன்று மாதங்களாக முயன்று பார்த்துவிட்டாள். இன்னும் எந்தத் துப்பும் துலங்கவில்லை. என்றோ ஒரு நாள் அது துலங்கும். உண்மைக் காரணம் நிச்சயம் வெளியே வரும் என்கின்ற நம்பிக்கை அவளிடம் இருந்தது. உண்மையை யாராலும் மறைக்க முடியாது என்பதை அவள் முழுமையாக நம்பினாள்.

மது கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே வரும் சத்தம் கமலாவின் காதில் விழுந்தது. முன்பெல்லாம் அவனை ஓடிச் சென்று பார்ப்பான். அவளால் அப்படிப் பார்க்காது இருக்க முடியாது. இப்போதும் அந்த ஆசை அவளிடம் இருக்கிறது. இருந்தாலும் உண்மையைச் சொல்கிறான் இல்லை என்கின்ற கோபம் அவளைப் பல நேரங்களில் தடுத்து விடுகிறது. அவள் அப்படி இருந்தாலும் அவன் எதையும் கண்டு கொள்ளாது வழமை போலவே நடந்து கொள்வான். அப்படி அவன் நடந்து கொள்வதைக் கமலா பார்க்கும் போது இவன் உண்மையில் அப்பாவியோ என்றே அவளுக்கு எண்ணத் தோன்றும். ஆனாலும் அவளால் அதை முழுமையாக நம்பிவிட முடியவில்லை. இந்தப் பூனையும் பால் குடிக்குமா என்பது போலக் கண்ணைக் கட்டிக் குடித்துவிட்டு வந்து விடுவான். அதை எப்படிச் செய்கிறான்? எங்கே அதை ஒளித்து வைத்திருக்கிறான் என்பதை எண்ண எண்ணக் கமலாவிற்குத் தலை வெடிக்கும். அவள் நீண்ட காலமாகத் தேடிப் பார்த்துவிட்டாள். பயணம் செய்யும் போது வாங்கி வந்த இரண்டு போத்தல்கள் முத்திரை உடைக்காது அறைக்குள் இருக்கின்றன. அதைப் பருகி இருந்தாலும் அது சில நாட்களுக்கு மட்டுமே போதுமானதாக அவனுக்கு இருந்து இருக்கும். இது எங்கிருந்து

கொண்டு வந்து எப்படி ஒவ்வொரு நாளும் பருகுகிறான் என்பது அவளுக்குத் தெரியாது. பசுமதி அரிசிச் சோற்றை இறைச்சிக் கறியுடன், அல்லது மீன்குழம்புடன் நன்றாகச் சாப்பிடுவான். அப்போது அவனில் எந்த மாற்றமும் இருக்காது. சாப்பிட்ட பின்பு அனேகமாகச் சோபாவில் இருப்பான். கமலா சுகனின் வீட்டுப் பாடங்களைக் கவனிக்கத் தொடங்குவாள். அந்த நேரத்தில் எப்படியோ எடுத்து அதை அவன் பருகுவதாய் இருக்க வேண்டும். சாப்பிட்ட பின்பு பருகுவது என்றால் நிறையப் பருகவேண்டும் என்பதை அவனே சொல்வது உண்டு. அப்படி அவன் நிறையவே பருகுவதாய் இருக்க வேண்டும். அது எப்படிச் சாத்தியம் என்பதே விளங்கவில்லை. அதன் பின்பு அவன் இரண்டு காலில் நடக்கமாட்டான். அதன் பின்பு அவனது நகைப்பும், அட்டகாசமும் கமலாவுக்குக் கோபத்தை ஏற்படுத்தும். அதுவும் பிள்ளையைக்கூடக் கவனிக்காது களவு களவாக மது செய்யும் இந்தக் காரியம் அவளுக்கு ஆத்திரத்தை உண்டு பண்ணும். இருந்தும் எதுவும் செய்ய முடியாது. ஆத்திரம் இருந்தாலும் அவனை வெறுக்க முடியாது.

காலையில் அவனோடு கோபமாகக் கதைத்தாலும் அவன் கோவப்படாது எதுவும் நடவாதது போல வெள்ளந்தியாக விழிப்பான். அதைப் பார்க்க அவளுக்கு அழுவதா சிரிப்பதா என்றே தெரிவதில்லை. அவன் அப்படி விழிப்பதைப் பார்த்தால் அவனை மன்னிக்க வேண்டும் என்றே அவளுக்குத் தோன்றும். அவளும் தனது மன்னிப்பை ஒரு புன்னகையில் கொடுத்து விடுவாள். அதன் பின்பு அவனும் எதையும் ஞாபகத்தில் வைத்திருக்காதவனாய் வேலைக்குச் சென்று விடுவான்.

கமலா வேலையால் வந்து சமைப்பாள். அவன் வரும் போது கமலா சமைத்து முடித்துவிட்டுக் குளிக்கப் போய்விடுவாள். அந்த ஊட்டிக்குள் ஏதும் செய்கிறானா என்கின்ற சந்தேகம் அவளிடம் இருந்தது. ஆனால் பல நாள் சாப்பாடு கொடுக்கும் சாட்டில் அவன் வாய் அருகே தனது மூக்கை நீட்டி மௌன அவமானப் பட்டதுண்டு. அவளுக்கு அப்போதெல்லாம் ஏமாற்றமே ஏற்படும். பின்பு எப்படி என்பதே அவிழ்க்க முடியாத மர்மமாக இருக்கும். அது மலைப்பை உண்டு பண்ணும்.

இருந்தும் அவளுக்கு ஒரு நம்பிக்கை உண்டு. உண்மை ஒரு நாள் வெளிவரும் என்பதில் உறுதியாக இருந்தாள். காலம் ஓடுகிறது. அவன் செய்யும் மாயம் பிடிபடாது தொடர்கிறது. வேலைக்குக் காரிலேயே செல்கிறான். இதுவரை நாளும் அவனைக் காவல் நிறுத்தியதோ அல்லது பிடித்ததோ இல்லை. அதனால் அவன் வீட்டிற்கு வரும்வரைக்கும் அதைத் தொடுவதில்லை என்பதில்

அவளுக்கு நம்பிக்கை இருந்தது. அதையும் செய்தான் என்றால் ஒரு ஆபத்திற்குக்கூடக் காரை எடுக்க முடியாது போய்விடும். கார் யாருக்குத் தேவைப்படாவிட்டாலும் சுகனிற்குத் தேவைப்படும். இப்போது அவனைக் கமலா மட்டுமே மது சாப்பிட்ட பின்பு எங்காவது அழைத்துச் செல்வது என்றால் அழைத்துச் செல்வாள். சனி ஞாயிறு போன்ற நாட்களிலும் மது சாப்பிட்ட பின்பு அவனைக் கார் எடுப்பதற்கு அவள் அனுமதிப்பதில்லை. அப்படி ஏதாவது விபரீதம் நடந்துவிடுமோ என்கின்ற பயம் அவள் மனதில். அதை யாரிடமும் சொல்ல முடியாது. அவளே அந்தப் பொறுப்பைத் தானாக எடுத்துக் கொண்டாள். அவனும் தள்ளாடினாலும் அவளது சொல்லை மீறுவதில்லை. அதனால் அவளுக்கு அதிலாவது சிறிய நிம்மதி ஏற்படுவது உண்டு.

2

லதாவுக்குத் தன்னைத் தனித்து விட்டதான ஒரு உணர்வு. திவைத்தாவில் இருக்கும் அந்த இரண்டு படுக்கையறை கொண்ட வீடு இப்போது எல்லை இல்லாது நீளம் வீடு போல அவளுக்குக் காட்சி தந்தது. இது லதாவிற்கான பயம் இல்லை. லாவண்ணியாவால் உண்டான பயம். லாவண்ணியாவை எண்ண எண்ண எதற்கும் பயப்படாத லதாவிற்கு இப்போது எதற்கு எடுத்தாலும் பயமாக இருக்கிறது. இருந்தாலும் அதை எல்லாம் அவள் வெளியே காட்டிக் கொள்ளாதே லாவண்ணியாவோடு கதைப்பாள். அவளை அதனால் ஒரு மாதிரிச் சமாளிப்பாள். இப்போதும் லாவண்ணியா வெளியே வந்து இருக்கலாம். அவளுக்கு இந்த எண்ணம் தோன்றி இருக்காது. அதனால் அவள் வெளியே வரவில்லை. அதுவே அவளைக் குழப்பியது. சிறிது சிறிதாகத் தொடங்கிய பிரச்சனை இது. இப்போது அதுவே பயத்தைத் தருகிறது. லாவண்ணியாவின் பிரச்சினை லாவண்ணியாவின் பிரச்சினை மட்டும் இல்லை. அது முழுமையான குடும்பத்தின் பிரச்சினையும் ஆகும். அதுவும் அன்பு மகள் அவஸ்தைப்படுவதை நினைக்க நினைக்க மனம் புழுங்கியது.

லாவண்ணியாவின் மனநிலை சோர்வின் உச்சக்கட்டத்தை நேற்று மாலை அடைந்திருந்ததை லதா ஏற்கனவே கவனித்தாள். அப்போது சாந்தன் வேலைக்குப் போயிருந்தான். லதாவிற்குப் பயமாக இருந்தது. அந்தப் பயத்தை வெளியே காட்டிக் கொள்ளாமல் அவளுக்குப் புத்திமதி கூறினாள். அவள் அதைக் கேட்கமாட்டாள் என்பது லதாவுக்குத் தெரியும். இருந்தும் அவள் மேல் கொண்ட காதல் இயன்றதனைத்தையும் செய்யச் சொல்லும். அவளும் அதைச்

செய்வதிலிருந்து தவறுவதில்லை. நேற்று மாலை அவள் ஒழுங்காகவும் சாப்பிடவில்லை. தெண்டித்ததிற்காய் அரைகுறையாகச் சாப்பிட்டாள். பின்பு ஒருவித கோபத்தோடும் வெறுப்போடும் எழுந்து சென்றாள். அதன் பின்பு அவள் தனது கதவை அடைத்துக் கொண்டாள்.

இப்போது மணி ஒன்பதாகிறது. இன்னும் அவள் வெளியே வராதது லதாவைக் கலக்கியது. போய் கதவைத் தட்டவும் தயக்கமாக இருந்தது. சிலவேளை அவள் மிகவும் கோபமாகக் கத்துவாள். அதைச் சமாளிப்பது பெரிய பாடாகப் போய்விடும்.

லதா யோசித்தாள். என்ன செய்வது என்று அவளுக்கு விளங்கவில்லை. அவளை அப்படியே தனிமையில் இருக்கவிடக் கூடாது என்கின்ற உண்மை அவளுக்கு உறைத்தது. என்ன நடந்தாலும் நடக்கட்டும் என்கின்ற துணிவை வரவழைத்துக் கொண்டு லதா லாவண்ணியாவின் அறையை நோக்கிச் சென்றாள். மனதில் துணிவு இல்லை என்பது தெரிந்தாலும் கடமையைச் செய்ய வேண்டும் என்பது அவள் குறிக்கோளாகியது. அறைக் கதவின் முன்பு வந்து நின்ற லதாவின் கைகள் கதவைத் தட்டத் தயங்கின. அது அவள் வசப்படாது நடுங்கின. அவளுக்குத் திரும்பிப் போய்விட வேண்டும் போல் இருந்தது. இருந்தாலும் மனதை மீண்டும் தன்பிடியில் கொண்டு வந்து கதவை அமைதியாகத் தட்டினாள். உள்ளேயும் அந்த அமைதியை லாவண்ணியா கடைப்பிடித்தாள். அவள் கதவைத் திறக்காது அப்படி இருப்பது லதாவைக் கலங்க வைத்தது. சிறிது காத்திருந்த லதா மீண்டும் கதவைத் தட்டினாள். அதன் பின்பு அவள் எழுந்து வரும் சத்தம் கேட்டது. லதா காத்திருந்தாள். கதவைத் திறந்த லாவண்ணியா இடக்கையில் ஒரு துணி சுற்றி இருந்தாள். அதைப் பார்த்ததுமே லதாவிற்குப் பதட்டமாகிவிட்டது. அதைவிட லாவண்ணியா கோபமாக இருந்தாள்.

‘என்ன வேணும் உனக்கு? சும்மா என்னை இருக்க விட மாட்டியா? என்னைத் தயவு செய்து தொந்தரவு பண்ணாத எண்டு எத்தினைதரம் சொல்லுகிறது? எப்பவும் சும்மா நொய் நொய் எண்டு கொண்டு... இப்ப என்ன வேணும் உனக்கு? வந்த அலுவலைச் சொல்லிப் போட்டுக் கெதியா வெளிய போ’

‘நீ ஒழுங்காய் இருந்தால் நான் ஏன் உன்ரை அறைக்கு வரப் போகிறன்? உது என்ன கையைப் பொத்திக் கொண்டு இருக்கிறாய்? இப்பிடி மறைக்கிறதுக்கு கையில் என்னடி செய்து வைச்சிருக்கிறாய்? கையைக் காட்டு’

‘அதெல்லாம் காட்ட முடியாது. நீங்க வந்த அலுவலைப் பார்த்துக் கொண்டு வெளியால போங்க பார்ப்பம்’

‘வர வர உனக்கு வாய் மட்டும் நீளுது. அதுவும் வீட்டுக்க மாத்திரம் நீளுது. வாய் மட்டும் நீண்டாப் பருவாய் இல்லை. ஆனா நீ செய்கிற வேலைதான் குலை நடுங்க வைக்குது. உது என்னடி கையில. அதைக் காட்டு?’

‘அது எல்லாம் காட்ட முடியாது. தயவு செய்து நீ வெளிய போ’

‘நீ முதல்ல கையைக் காட்டு. இரண்டாவதா சாப்பிட வா. அதுவரைக்கும் நான் றுமை விட்டு வெளிய போக மாட்டன்’

‘ஓ அப்பியா?’

என்றவர் வெளியே போவதற்குத் தயாராகுவது போலத் தயாராகினாள். ஆனால் கையைச் சுற்றி இருந்த துணியை மாத்திரம் அவதானமாகப் பார்த்துக் கொண்டாள். லதாவிற்கு அவளோடு எப்படிக் கதைப்பது என்றுகூட விளங்கவில்லை. எதற்குக் கோப்படுவாள் எதற்குச் சந்தோசப்படுவாள் என்பதை இலகுவாக அறிந்து கொள்ள முடியாது. ஆனால் அதற்காக எல்லாம் விட்டுக் கொடுத்துப் பேசாது இருக்க முடியாது என்பது அவளுக்கு விளங்கியது. அவள் கையை இன்னும் லதாவிற்குக் காட்டவில்லை. அதில் என்ன செய்திருக்கிறாள் என்பது தெரியாது தலை வெடித்துவிடும் போல் இருந்தது. உடல்ரீதியாகவோ, மனரீதியாகவோ காயப்படாது பிள்ளைகளை வளர்க்க வேண்டும் என்பது இங்கு உள்ள ஏற்கப்பட்ட எண்ணப்பாடு. அப்படி வளர்த்தாலும் பிள்ளைகள் சிலவேளை மனதால் பாதிக்கப்பட்டுவிடுகிறார்கள். லாவண்ணியாவைப் பார்த்துப் பார்த்தே அவள் வளர்த்தாள். எங்கே பிழைத்தது என்பதை அவளால் சரியாக அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. எந்தவித அடக்குமுறையும் வீட்டில் பாவிக்காவிட்டாலும் அவள் பாதிக்கப்பட்டு இருக்கிறாள் என்பது கண்முன் கனலும் உண்மை. அது எப்படி என்பது முழுமையாகப் புலனுக்கு எட்டாவிட்டாலும் வாழ்க்கை என்பது வீட்டோடு மட்டும் முடிந்துவிடுவதில்லை. அதன் பரப்பு விஸ்தீரணமானது. அதன் பாதிப்புகளும் அதற்கு ஏற்ப சிக்கலானவை. இவள் எங்கே பாதிக்கப்பட்டாள் என்பது லதாவிற்கு விளங்கவில்லை. அதிலிருந்து எப்படி அவளை வெளியே கொண்டு வருவது என்பதும் அவளுக்கு விளங்கவில்லை. எப்படி என்றாலும் இந்தத் துன்பகரமான வட்டத்தை உடைக்க வேண்டும் என்பதே அவளுடைய பெரும் அவா.

‘தயவு செய்து உந்தக் கையை எனக்குக் காட்டு லாவண்ணியா. அது என்ன எண்டு பார்த்து அதுக்கு மருந்து போட வேணும்’

‘உனக்கு என்னுடைய தமிழ் விளங்காதா அம்மா?’

‘எனக்கு உன்னுடைய தமிழ் விளங்காது எண்டே நினைச்சுக்கொள். உன்ரை கையைப் பார்க்க வேணும். அதுதான் இப்ப எனக்கு வேணும். அதைக் காட்டுகிறதில் உனக்கு என்ன பிரச்சினை. அதைச் சொல்லு பார்ப்பம்?’

‘ஐயோ... இந்தா பார்... நல்லாய் பார்’

என்ற வண்ணம் அவள் தனது கையை மூடியிருந்த துணியை உருவி எறிந்தாள். அதைப் பார்த்த லதாவிற்குத் தலை சுற்றியது. அவள் இப்படி ஏதாவது செய்திருப்பாள் என்கின்ற ஒரு சந்தேகம் லதாவிற்கு இருந்தது. இருந்தும் அதைப் பார்க்கும் போது அவளுக்குத் தலை சுற்றியது. மயக்கம் வருவது போல இருந்தது. இருந்தும் அதைச் சமாளித்துக் கொண்டு,

‘என்னத்துக்கு இப்பிடிக் கையை வெட்டி வைச்சிருக்கிறாய்? உனக்கு என்ன பயித்தியமாடி? உனக்கு எத்தினை தரம் சொல்லியாச்சுது? அப்பிடி ஏதாவது எண்ணம் வந்திருந்தா எனக்காவது சொல்லி இருக்கலாம் தானே?’

‘எனக்கு என்னைக் காயப்படுத்துகிறது பிடிச்சிருக்குது. அதால் நான் அதைச் செய்கிறன். உனக்கு இதை எல்லாம் சொல்லி என்ன பிரயோசனம்? எனக்காக நீங்க உங்கடை கையைக் கீறிக்கப் போறியளா?’

‘ஏனடி இப்பிடி விதண்டாவாதமாய் கதைக்கிறாய்? நான் உன்னை டொக்ரரிட்டைக் கூட்டிக் கொண்டு போயிருப்பன்தானே? இப்பிடிக் கீறிக் கீறி என்ன நடக்கப் போகுது? அதில் இருந்து வெளிய வரவேணும் எண்டுதானே நான் இதைச் சொல்லுகிறன். அதுதானே எல்லாருடைய விருப்பமும்’

‘அம்மா எனக்கு நீங்க புத்திமதி சொல்லுகிறதை நிப்பாட்டுங்க... அந்த டொக்ரரால் இல்லைக் கடவுளாலும் என்னுடைய பிரச்சினையைத் தீர்த்து வைக்க முடியாது. தயவு செய்து உன்னுடைய வேலையைப் பார். என்ர அலுவலைப் பார்க்க எனக்குத் தெரியும்’

‘ஏனடி தொடர்ந்தும் விளங்காமல் கதைச்சுக் கொண்டு இருக்கிறாய்?’

‘இதில் நான் விளங்கிறதுக்கு ஒண்டும் இல்லை. எனக்கு எது சுகமாய் இருக்குதோ அதை நான் செய்கிறன். அதை நான் தொடர்ந்தும் செய்வன்’

‘என்னுடைய பொறுமையைச் சோதிக்காத லாவண்ணியா?’

‘நான் அப்பிடி ஒன்றும் செய்ய இல்லை. நீங்கள்தான் என்னுடைய விசயத்தில் தேவை இல்லாமல் தலையிடுகிறீயள்?’

‘உன்னோடை நான் என்நத்தைக் கதைக்கிறது?’

லதா கோபமாக வெளியே சென்றாள். சென்ற வேகத்தில் தங்கள் அறைக்குள் இருந்த முதலுதவிப் பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு வந்தாள். லாவண்ணியாவின் எதிர்ப்பையும் பொருட்படுத்தாது அவளது காயத்தைத் துப்பரவு செய்து அதற்குக் கட்டுப்போட்டாள். லாவண்ணியா அதற்கும் தனக்கும் சம்பந்தம் எதுவும் இல்லை என்பது போல இருந்தாள். லதாவிற்குக் கோபம் இமயமலையைக்கூடத் தூக்கி எறியும் அளவிற்குப் பொங்கியது. அதை எல்லாம் வெளிப்படுத்த முடியாது. அப்படி வெளிப்படுத்தினால் லாவண்ணியாவே பாதிக்கப்படுவாள் என்பது அவளுக்கு விளங்கியது.

லாவண்ணியாவை மருத்துவரிடம் அழைத்துச் செல்ல வேண்டும். ஆனால் தனியே அழைத்துச் செல்ல முடியாது. அவள் இலகுவில் லதாவின் சொற் கேட்டு வரமாட்டாள். அதனால் சாந்தன் வந்தாலே அது நடக்கும் என்பது அவளுக்குத் தெரியும். அது இன்று நடவாத காரியம். வேலையால் வந்ததும் விசயத்தைச் சொன்னால் நாளைக்கு அழைத்துச் செல்லலாம். இம்முறை தானும் செல்ல வேண்டும் என்று லதா முடிவு செய்திருந்தாள். விபரமாக அந்த மருத்துவரோடு கதைத்து இதற்கு ஏதாவது ஒரு வழி கண்டுபிடிக்க வேண்டும் என்கின்ற முடிவோடு லதா எழுந்து சென்றாள்.

3

சாந்தன் வீட்டிற்குத் தற்போது போவதாக எந்த எண்ணமும் மதுவிடம் இருந்ததில்லை. இருந்தாலும் சாந்தன் தொலைபேசி செய்து வருமாறு கூறியதால் அதை அவனால் மறுக்க முடியவில்லை. மதுவுக்கும் அவனோடு கதைத்துக் கொண்டு இருப்பது மிகவும் சந்தோசமாய் இருக்கும். இருந்தாலும் இங்கே ஒவ்வொருநாளும் இல்லை ஒவ்வொரு மாதமே சென்று கதைப்பதற்கே முடியாத மாதிரி நேரம் பிரபஞ்சத்தில் பறக்கும் கோள்களின் வேகத்தில் பறக்கிறது. அப்படி நேரம் கிடைத்தாலும் ஏதோ மனது ஏகுவதில்லை. இப்படி அழைத்தால் அந்தத் தடைகளை எல்லாம் மீறிச் செல்ல வேண்டியது கட்டாயமாகிறது. இது கட்டாயம் என்றாலும் மதுவுக்கு மிகவும் விருப்பமானதும், சுகமானதுமான கட்டாயம். அந்தக் கட்டளையை மகிழ்வோடு ஏற்று மது புறப்படுவதாய் உத்தேசித்துக் கமலாவிடம் அதைக் கூறினான். கமலாவிற்கு மது போவதில் முழுமையான

சம்மதம் இல்லை. மது போவது என்றால் அவனை பின்னேரம் போகவிட முடியாது. அப்படி அவன் போனால் அது வில்லங்கத்தை விலை கொடுத்து வாங்கியதாக முடியலாம் என்கின்ற பயம் அவளிடம் இருந்தது. அதனால் அவனின் அந்தப் பயணம் அவளுக்கு மகிழ்வைத் தரவில்லை. என்றாலும் அதை மறுப்பதற்கு அவளால் முடியவில்லை. அப்படி என்றால் அவன் பாதுகாப்பாய் போய் வருவதற்கு எப்படி ஏற்பாடு செய்வது என்கின்ற எண்ணமே அவள் தலையை ஆக்கிரமித்தது.

மதுவைத் தனித்து விடுவது என்பதைக் கமலாவால் நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியவில்லை. சாப்பிட்ட பின்பு அவன் எப்படிச் குடிக்கிறான் எதனால் வெறிக்கிறான் என்பது அவளுக்குத் தெரியாது. அப்படியான நிலையில் மது காரை எடுத்துக் கொண்டு சென்றால் என்ன நடக்கும் என்பது திகிலான நினைவுகள். அப்படியான எந்தத் திகிலான அனுபவத்தையும் சந்திப்பதற்கு அவள் தயாராக இல்லை. அதனால் எப்படி அவனைப் பாதுகாப்பாக இந்தப் பயணத்தை மேற்கொள்ள வைப்பது என்பதே அவளது பெரும் கேள்வியாக இருந்தது. காரில் செல்லாது பேருந்தில் அல்லது சுரங்க ரதத்தில் செல்லுமாறு சொல்லலாம். அப்படிச் சென்றாலும் அவன் எங்காவது தள்ளாடி விழுந்து எதாவது பிரச்சினை வந்தால் அவனை யார் கவனித்துக் கொள்வார்கள் என்கின்ற கவலை உண்டாகியது. அதனால் அவனைத் தனித்து அனுப்புவதற்கு மனம் வரவே இல்லை.

கமலாவிற்கு வேறு வழிகள் இருப்பதாய் தோன்றவில்லை. தானே அழைத்துக் கொண்டு செல்வதே பாதுகாப்பாய் இருக்கும் என்பதை அவள் நம்பினாள். அதையே செயற்படுத்தவும் சித்தமானாள். ஆனால் இதை மது ஒத்துக் கொள்ள வேண்டுமே என்கின்ற தயக்கம் அவளிடம் இருந்தது. அவனை எப்படியாவது அதற்குச் சம்மதிக்க வைக்க வேண்டும் என்பதாக முடிவு செய்து கொண்டாள்.

அன்று பிற்பகல் மது வேலையால் வந்த உடனேயே கமலா அவனை அணுகினாள்.

‘வாங்க. என்ன ஐடியா இண்டைக்கு?’ என்றாள் அவனைப் பார்த்து.

‘என்ன வந்ததும் வராததுமாய் இந்த ஆர்வம் உனக்கு?’

‘ஏன் சாந்தன் வரச் சொன்னது உங்களுக்கு ஞாபகம் இல்லையா?’

‘அதுக்கு என்ன? நான் போயிட்டு வருவன்தானே? என்ன இது அதீத அக்கறை எல்லாம்?’

‘அது ஒண்டும் இல்லை. அது எப்பிடி போயிட்டு வருவியள்? அதை விபரமாய் சொல்லுங்க பார்ப்பம்?’

‘அது என்ன அதிசயமான விசயம்? காரிலதான் போயிட்டு வரப்போகிறன்’

‘ஓ காரில? சாப்பிட்ட பிறகு? நல்லாய் இருக்கும் அது..’

‘அது ஒண்டும் நடக்காது கமலா. நீ சும்மாய் கவலைப்படாத’

‘சும்மா பகிடி விடாதையுங்க. பிறகு நான் பத்திரகாளி ஆகிடுவன். அது உங்களுக்குத் தெரியும்தானே?’

‘சும்மா வெருட்டாத நீ. பிறகு நான் என்ன செய்கிறது சொல்லு பார்ப்பம்? சரி அப்ப நான் வஸ்சில போயிட்டு வாறன்’

‘நீங்கள் தனியாகப் போக வேண்டாம்’

‘ஓ... நீயும் வாறியா? சரி வா... வா தம்பதிசமேதராய் போயிட்டு வரலாம்’

‘ம்... உங்களைத் தனியவிட நான் என்ன லூசா?’

‘நீயும் வந்தால் எனக்குச் சந்தோசம்தான்... எனக்கு இப்பிடி ஒரு பிரத்தியேகமான வொடிக்காட் இருக்கிறது நல்லதுதானே?’

‘ஓ அப்பிடி வேறை ஒரு நினைப்பு இருக்குதே உங்களுக்கு? சரி வாங்க முதல்ல சாப்பிடலாம்’

*

சாப்பிட்ட உடனேயே மதுவை அழைத்துச் செல்வதா அல்லது சிறிது தாமதித்து அவனை அழைத்துச் செல்வதா என்கின்ற ஒரு தடுமாற்றம் அவளிடம் ஏற்பட்டது. சாப்பிட்ட கையோடு சற்றும் அவனுக்கு நேரம் கொடுக்காது அழைத்துச் சென்றுவிட்டால் எப்படி அவனால் எதையாவது குடிக்க முடியும் என்கின்ற எண்ணம் அவளிடம் உண்டாகியது. அவள் அதைச் செயற்படுத்த முனைந்தாள்.

‘சாப்பிட்ட உடன போயிட்டு வருவம். என்ன சரியா?’

‘ஏன்? ஏன் இந்த அவசரம்?’

‘ஓ... உங்களுக்கு அது தெரியாதா?’

‘உண்மையா எனக்கு விளங்க இல்லை’

‘சரி விளங்காமலே இருக்கட்டும்’

‘ச்... சொல்லு கமலா’

‘அது ஒண்டும் இல்லை... பிந்திப் போனா அவை சமைக்கிறம் எண்டு வெளிக்கிடுவினம். திரும்பிவர நேரமாகிடும்’

‘அப்பிடி எண்டுறியா?’

‘ம்..’

‘சரி. அப்ப வா சாப்பிடுவம்’

இருவரும் சென்று சாப்பிட்ட பின்பு கமலா புறப்பட்டு வரும்வரைக்கும் மது சோபாவில் படுத்து இருந்தான். அவன் படுத்து இருப்பதைப் பார்த்த கமலா அவசர அவசரமாகப் புறப்பட்டாள். என்றாலும் மது குட்டித் தூக்கம் போடத் தொடங்கிவிட்டான். அவன் அப்படித் குட்டித் தூக்கம் போடுவது கமலாவிற்குக் கலக்கத்தை உண்டு பண்ணியது. அவள் மேலும் அவசர அவசரமாகப் புறப்பட்டாள். புறப்பட்டு வந்தவள் அவசரமாக அவனை எழுப்பினாள். அவள் நினைத்தது போல அவன் கண்கள் எதனாலோ சிவந்திருந்தன. எதனால் என்பது மட்டும் அவளுக்கு விளங்கவில்லை. அது எப்படிச் சாத்தியம் ஆகும் என்பதும் அவளுக்கு விளங்கவில்லை. அவன் கண்முன் படுத்திருந்தான். அப்படிப் படுத்து இருந்தவனால் எந்தத் தப்பும் செய்திருக்க முடியாது. தப்பு செய்யவில்லை என்றால் எப்படி இது நடக்கிறது? எதனால் அவன் கண்கள் சிவந்தன? கமலாவிற்குக் கோபம் வந்தது. அவனது சட்டையைப் பிடித்து உலுக்க வேண்டும் போல் இருந்தது. ஆனாலும் அதற்கு எந்த ஆதாரமும் இருக்கவில்லை. ஆதாரம் இல்லாது அவனைக் கோவிப்பதில் எந்த அர்த்தமும் கிடையாது என்பது அவளுக்கு விளங்கியது. அதனால் தனது கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு,

‘என்ன கண் சிவந்து இருக்குது?’ என்றாள் மதுவைப் பார்த்து.

‘கண் சிவந்திருக்குதா? அது சிவக்கிறதுக்கு நான் என்ன செய்கிறது?’

‘சும்மா கேட்டன்’

‘நீ சும்மாய் கேட்க இல்லையடி. அது எனக்கு நல்லாய் தெரியும். ஆனா நானும் எதுவும் உன்நிட்டை மறைக்க இல்லை எண்டதை ஞாபகம் வைச்சிரு’

‘அதில எனக்கு இன்னும் நம்பிக்கை இருக்குது. ஆனாலும் ஏதோ எனக்கு ஒண்டு விளங்குது இல்லை. உந்தக் கண்... உங்கடை பேச்சு... உங்கடை தளும்பல்...?’

‘கடவுள்தான் என்னைக் காக்க வேணும்’

‘சரி... சரி... வாங்க... போயிட்டு வருவம்’

‘சரி. கார் கீயத் தா’

‘ம்... அதெல்லாம் தேவையில்லை. நீங்க சும்மா வாங்க. காரை நான் எடுத்துக் கொண்டு வாறன்’

‘ஓ நான் இண்டைக்கு சும்மா? ம்... நீ எனக்கு ஹைவர்?’

‘அப்படியே வைச்சுக் கொள்ளுங்க’

‘சரி... சரி ... போய் எடுத்துக் கொண்டு வா’

‘நீங்கள் வாசல்ல வந்து நில்லுங்க. சரியே?’

‘நிக்கிறன்... நிக்கிறன்... எனக்கு என்ன வெறியே?’

‘அது எனக்குத் தெரியும். நீங்க வந்து நில்லுங்க’

‘நீ என்ன சொல்லுகிறாய்?’

‘ஒண்டும் இல்லை. நீங்க வந்து நில்லுங்க’

‘சரி... கெதியாய் எடுத்துக்கொண்டு வா’

‘சரி’

என்று கூறிய கமலா அதற்குமேல் அங்கு நின்று தாமதியாது வாகனத்தை எடுப்பதற்கு சென்றாள்.

சிறிது நேரத்தில் கமலா வாகனத்தோடு வந்தாள். அவள் திரும்பி வந்த பொழுது மதுவால் தான் போதையில் மிதப்பதை உணர முடிந்தது. அது எப்படி என்பது அவனுக்கு விளங்கவில்லை. தான் இப்படி மிதப்பதைப் பார்க்கும் கமலாவால் சந்தேகப்படாமல் இருக்க முடியாது என்பதும் அவனுக்கு விளங்கியது. ஆனால் குற்றம் செய்யாது குற்றவாளியாகப் பார்க்கப்படுவதை அவனால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. இன்றும் அவள் தனது சந்தேகம் உண்மை என்றே நம்பப் போகிறாள். அவள் மட்டும் இல்லை. போகின்ற இடம் எல்லாம் அப்படியே எண்ணப் போகிறார்கள். குற்றம் செய்யாது தண்டிக்கப்படுவது மகாகொடுமை. அந்தக் கொடுமையை எப்போதும் தான் அனுபவிக்க வேண்டி இருப்பதில் அவனுக்கு அடக்க முடியாத கொதிப்பு உண்டாகியது.

அதை எண்ண எண்ண மதுவிற்கு வெறுப்பாக இருந்தது. அவன் அந்த வெறுப்போடு வந்து வாகனத்தில் அமர்ந்தான். அவன் வந்து

அமரும் விதத்தைப் பார்த்த கமலா தன்னைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது முகத்தைச் சுழித்தாள்.

‘என்ன முகம் கோணுது?’ என்றான் மது.

‘உங்களில் இருந்து வாற மணமும், உங்கடை ஆட்டமும் எனக்குத் தெரியாமல் இருந்தால் பருவாய் இல்லை. அதுதானே எப்பவும் அப்பட்டமாய் தெரியுது. பிறகு எப்பிடி நான் நோர்மலா இருக்க முடியும்? நானும் முகத்தைச் சுழிக்கக் கூடாது எண்டுதான் நினைக்கிறன். ஆனா சிலவேளை மிஸ் ஆகிடுது. அதுக்குச் சொறி’

‘நீயும் உன்ரை சொறியும். தண்டனை தந்த பிறகு என்ன பாவ மன்னிப்பு?’

‘நீங்கள் அப்ப குற்றமே செய்ய இல்லையா?’ என்று கேட்டு அவள் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

‘இல்லை... நான் குற்றம் செய்ய இல்லை|

‘அதை நான் இல்லை யாரும்? நம்பமாட்டினம்’

‘யாரும் நம்பாட்டி என்ன? உண்மை உண்மைதானே?’

‘ஓ... நான் நம்ப வேணும்?’

‘சீ எடு காரை’

‘வேறை என்ன சொல்லப் போறியள்?’

‘சே... செவிடன் காதில் ஊதின சங்கு மாதிரிக் கொஞ்சம்கூட விளங்கிக்கொள்ளுகிறாய் இல்லை’

‘சரி இதைப் பற்றி நாங்கள் பிறகு கதைப்பம். இல்லாட்டி வெளிக்கிட்ட அலுவல் நடக்காது’

‘சரி காரை எடு’

வாகனம் புறப்பட்டது. மது கோபமாகப் பேசாது இருந்தான். அவன் கோபத்தைப் பற்றிக் கமலா கருத்தில் எடுத்துக் கொள்ள விரும்பவில்லை. தான் கோபப்படுவதற்கு தனக்கு முறையான காரணம் உண்டு என்பதை அவள் முழுமையாக நம்பினாள். இருந்தாலும் அது எப்படி நடக்கிறது? உண்மையில் அவன் குற்றம் அற்றவனோ என்கின்ற சந்தேகமும் இடைக்கிடையே எட்டிப் பார்ப்பது உண்டு. அது இயற்கையாகவே பெரும் கிலேசத்தை உண்டாக்கிவிடும். இப்போதும் அது எட்டிப் பார்த்தது. அதன் பின்பு அவனைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது. என்ன கதைப்பது

என்பதில் அவளுக்கு அதிக குழப்பம் ஏற்பட்டது. அவள் மனது இயல்பாகவே இளகியது. அவனைச் சமாதானம் செய்ய வேண்டும் என்கின்ற எண்ணம் அத்தோடு எழுந்தது.

‘உண்மையைச் சொன்னாக் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வருகுது போல இருக்குது?’

‘நீ உண்மையைச் சொன்னா எனக்கு ஏன் கோபம் வருகுது? நீ பொய்யை உண்மை மாதிரிச் சொல்லுகிறதுதான் கோபத்தை உண்டாக்குது. அதையே நித்தமும் கேட்க அருவருப்பாய் இருக்குது’

‘எனக்கும் நீங்கள் நித்தமும் வெறியில் தள்ளாடக் கோபமாய் இருக்குது. அது உங்களுக்கு விளங்குதா?’

‘விளங்குது. ஆனா உனக்கு நான் இது வேணும் என்று செய்கிறது இல்லை எண்டது விளங்க இல்லை. அதை உனக்கு விளங்கப்படுத்த நான் படாதபாடு பட்டாச்சுது. அதுக்கு இதுவரையும் ஒரு பிரயோசனமும் இல்லை. இதுதான் என்னுடைய நிலைமை எண்டதை நீ முதல்ல விளங்கிக்கொள்ள வேணும். அது ஒண்டுதான் எனக்கு இப்ப வேணும்’

‘சரி எனக்கு விளங்குதெண்டே வைச்சுக்கொள்ளுங்க... ஆனா அது எப்பிடி நடக்குது? அதுவும் எப்பிடி உங்களுக்குத் தெரியாமல் நடக்குது? அதுதான் எனக்கு விளங்க இல்லை’

‘அது எனக்கு விளங்கி இருந்தால் உனக்குச் சொல்லாமலா இருப்பன். அதை முதல்ல கண்டு பிடிக்க வேணும். அதுக்குத்தான் நான் முயற்சி செய்கிறன். கண்டுபிடிச்சாச் சொல்லுகிறன்’

‘நீங்கள் சத்தியமாகத்தானே சொல்லுகிறியள்?’

‘நான் ஏன் உன்னிட்டைப் பொய் சொல்லப் போகிறன்?’

‘அப்ப ஒண்டு செய்வம்?’

‘என்ன?’

‘சொன்னா கோவிக்கக் கூடாது’

‘இல்ல சொல்லு’

‘பொய்யைக் கண்டுபிடிக்கிற மெசினில் நீங்கள் சொல்லுகிறது உண்மை என்று நிரூபிக்க வேணும்’

‘அட கடவுளே...? நீ இன்னும் நம்ப இல்லையா?’

‘தயவு செய்து... பிளீஸ்..’

‘ம்... இவ்வளவுதானே நீயும்?’

‘பிளீஸ் எனக்கு வேற வழி இல்லை. தயவு செய்து விளங்கிக் கொள்ளுங்க..’

‘சரி... சரி..’

மதுவுக்கு மனம் வெம்பி வெடித்தது. கமலா தன்னை இப்பொழுதும் நம்பவில்லை என்பது அவனது நெஞ்சை அறுத்தது. தனக்கு மிகவும் அண்மையானவளே தன்னை நம்பவில்லை என்கின்ற நினைவு பெரும் வலியைத் தந்தது. தனது வேதனையை அவன் வெளியே காட்டிக் கொள்ள விரும்பவில்லை. அதனால் அவளை மேலும் வேதனைப்படுத்துவதாகவே இருக்கும் என்பது அவனுக்கு விளங்கியது. அதனால் அவன் மௌனம் காத்தான்.

‘என்ன பேசாமல் இருக்கிறியள்? நான் கேட்டது பிடிக்க இல்லையா?’

‘நீயே என்னை அப்பிடிக்க கேட்கிறாய்... நீயே என்னைச் சந்தேகப்படுகிறாய்... இதெல்லாம் எனக்குப் பிடிக்கும் எண்டு நீ நினைக்கிறியா?’

‘நான் வேணும் எண்டா கேட்கிறன். எனக்கு வேற வழி இல்லை’

‘ம்..’

‘தயவு செய்து என்னில கோவப்படாதையுங்க’

‘ம்..’

‘கோபம் இல்லைத்தானே?’

‘ச்... விடு’

‘பிறகு சாந்தனுக்குச் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கிறது இல்லை. எங்கடை பிரச்சினை எங்களோடை’

‘அதைச் சொன்னா மற்றவை சிரிப்பினம். நான் ஏன் சொல்லுகிறன்?’

‘சரி... தாங்ஸ்’

*

அழைப்பு மணியை அழுத்தியதும் சாந்தனே வந்து கதவைத் திறந்தான். அவனுக்கு இவர்களைக் கண்டதில் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி பொங்கித் தளம்பியதை அவன் முகத்தில் பார்க்க முடிந்தது. இருந்தாலும் அவன் கோலம் மதுவிற்கு மனதில் கவலையைப்
20

பொங்க வைத்தது. வீட்டிற்கு வீடு வாசல்படி என்பது அவனுக்கு விளங்கியது. தனக்கு எப்படி ஒரு பிரச்சினை இருக்கிறதோ அப்படியே அவனுக்கும் பெரியதொரு பிரச்சினை இருக்கிறது என்பதை அவன் கோலம் காட்டுவதாய் மது எண்ணிக் கொண்டான். எப்படியாவது இந்தப் பிரச்சினைகளிலிருந்து வெளியே வரவேண்டும். அதற்கு என்ன செய்வது என்பது முழுமையாக அவனுக்கு விளங்கவில்லை. என்றாலும் கமலாவின் கவலையைத் தீர்த்து வைப்பதால் தனக்கு இருக்கும் சிக்கலைத் தீர்த்துக் கொள்ள முடியும் என்பது அவனுக்கு விளங்கியது. அதற்கு முதலில் மருத்துவரைப் பார்க்க வேண்டும் என்று எண்ணினான்.

‘என்ன யோசிச்சுக் கொண்டு நிக்கிறாய் மது? முதல்ல உள்ள வா. எல்லாருக்கும் இப்படித்தான் யோசினை இருக்கும்’

‘அதெண்டா உண்மைச் சாந்தன். பிரச்சினை இல்லாத மனிசர் எண்டு உலகத்தில யார் இருக்கினம்?’

‘ம்... நீ என்ன மெலிஞ்ச மாதிரி இருக்குது?’

‘நீயும்தான் மெலிஞ்ச மாதிரி இருக்கிறாய்’

இவர்கள் கதைப்பதைக் கேட்ட லதா கோலிற்கு வந்தாள். அவள் முகத்திலும் முன்பு இருந்த சந்தோசத்தை இன்று காணமுடியவில்லை. இருந்தாலும் அவள் இவர்களைப் பார்த்து,

‘வாங்க... வாங்க... எப்பிடி இருக்கிறியள்?’ என்று கேட்டுத் தனது நிலைமையைச் சமாளிக்க முயன்றாள்.

‘இருக்கிறம். வாழ்க்கை எப்பிடியோ போகுது?’ என்றான் மது.

‘வேலை, வீடு, அவையவையின்றை பிரச்சினை எண்டு வாழ்க்கை வேகமாகப் போகுது எண்டுகிறியள். அதேதான் எங்கடை பாடு எண்டு முழுமையாகச் சொல்ல முடியாது’

‘என்ன சொல்லுறியள்?’ என்று மது தன்னைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது கேட்டான்.

‘அவர் உங்களுக்கு அதைப் பற்றி விபரமாய் சொல்லுவார். நான் உங்களுக்கு ரீ வைச்சாரன். நீங்கள் சாப்பிட்ட பிறகுதான் போகவேணும்’

‘இல்லை நாங்கள் கெதியாப் போகவேணும்’

‘அந்தக் கதையே கதைக்கக்கூடாது. இருந்து சாப்பிட்ட பிறகுதான் போக வேணும். நான் சமைக்கிறேன். அதில எந்த மாற்றமும் இல்லை’

‘சரி... சரி... நீங்கள் இல்லை எண்டாலும் விடமாட்டியள். உங்கடை விருப்பம்’

அதன் பின்பு லதா அங்கு நிற்கவில்லை. அவள் சமையல் அறையை நோக்கிச் சென்றாள்.

‘நீங்க வந்து இருங்க’

‘சொல்லு சாந்தன்’

‘எந்தத்தை சொல்லுகிறது மது? எல்லாம் பிரச்சினையாக இருக்குது. எதை எப்பிடிச் சமாளிக்கிறது எண்டே தெரிய இல்லை’

‘எதைச் சொல்லுகிறாய் சாந்தன்?’

‘எல்லாம் லாவண்ணியாப் பற்றின கவலைதான்’

‘அதுக்கு என்ன செய்கிறது? நாங்கள் நினைக்கிற மாதிரியா வாழ்க்கையில் எல்லாம் நடக்கும்? வாழ்க்கை எண்டுகிறதே திசை தெரியாத ஒரு கடல் பயணம் மாதிரித்தான். ஒவ்வொருத்தற்ற பயணமும் ஒவ்வொரு மாதிரி இருக்கும். நாங்கள் முயற்சி செய்யலாம். ஆனா அதுதான் வாழ்க்கையை நிர்ணயிக்கிறது எண்டு நினைக்கிறது சிறுபிள்ளைத்தனம் எண்டு நான் நினைக்கிறன். நோர்வேக்கு அகதியளா வந்த சனங்களே அதுக்கு உதாரணம். யார் யார் எப்பிடி எல்லாம் வந்து இருக்கினம்... யார் யார் எப்பிடி எல்லாம் திசை மாறிப் போயிருக்கினம்... யாராலும் இதை எல்லாம் கணிக்க முடிஞ்சுதா? நாளுக்கு நாள் சமாளிச்ச வாழ்க்கையை ஓட்ட வேணும். அதைவிட நாங்கள் என்ன செய்யமுடியும். ஆத்தில விழுந்த துரும்பு மாதிரி எங்கடை வாழ்க்கை. ஆற்றோடை ஒத்து ஓட வேண்டியது துரும்பின் விதி’

‘நீ சொல்லுகிறதைக் கேட்க நல்லாகத்தான் இருக்குது. புத்திமதி சொல்கிறது வேறை. அதை வாழ்க்கையில் அனுபவிக்கிறது வேறை. நான் இதைச் சொல்லுகிறன் எண்டு தயவு செய்து என்னோடை கோவிக்காத’

‘எனக்கு அது தெரியும் சாந்தன். நீங்கள் சொல்கிறதும் எனக்கு விளங்காமல் இல்லை. நாங்களும் பிரச்சினை இல்லாமல் வாழ்கிறம் எண்டு இல்லை. நித்தம் நித்தம் எங்களுக்கும் பிரச்சினைதான். அதுக்கு என்ன செய்கிறது? எங்கடை பிரச்சினையை யாரிட்டைப் போய் சொல்லி அழுகிறது? உங்கடை பிரச்சினையை நீங்கள் வெளிய சொல்லுகிறியள். எங்கடை பிரச்சினையை நாங்கள் வெளியகூடச் சொல்ல முடியாது’

‘அப்பிடி என்ன பிரச்சினை?’

‘அதுதானே சொன்னன். அதைவிடு. உனக்கு இருக்கிற பிரச்சினையோடே ஒப்பிடுகையில் அது ஒரு பிரச்சினையே இல்லை. குழந்தைகள் முக்கியம். எங்களுக்கு இருக்கிற பிரச்சினைகளை எல்லாம் ஒரு பிரச்சினையாகக் கதைக்கத் தேவையில்லை’

‘விளங்குது. நீங்களாச் சொல்லுகிற சந்தர்ப்பம் வரேக்க சொல்லுங்க... அப்ப அதைப் பற்றிக் கதைக்கலாம். லாவண்ணியாவின்ரை பிரச்சினை உங்களுக்கு ஆரம்பத்தில் இருந்து தெரியும் தானே? அவள் வர வர இப்ப மோசமாகச் செய்கிறாள்’

‘டொக்ரர் என்ன சொல்லுகிறார்?’

‘அவர் என்ன வீட்டையா வந்து இருந்து பார்க்க முடியும்?’

‘நீங்கள் கதைக்கிறது இல்லையே?’

‘கதைக்காமலா இருப்பம்? நாங்கள் கொஞ்சம் நெருக்கினாலும் வீட்டை விட்டு வெளிக்கிடுகிறன் எண்டு நித்திராள். அப்பிடி வெளிக்கிட்டா இங்க நாங்கள் என்ன செய்யமுடியும் சொல்லுங்க பார்ப்பம்? இது மெல்லவும் முடியாத விழுங்கவும் முடியாத பிரச்சினை. நாங்கள் நித்தமும் அவளோடே அல்லாட வேண்டி இருக்குது’

‘உண்மை அண்ணை. வயது வந்தவைக்கே பிரச்சினைகள் விளங்குதில்லை. அதுகள் இப்படி நடக்கிறதில் அதிசயப்பட என்ன இருக்குது? நாங்கள்தான் இயலுமானதைச் செய்ய வேணும்’

‘என்னவோ கமலா நிம்மதியே இல்லை. எங்கேயாவது போன பருவாய் இல்லை எண்டு நினைப்பன். எண்டாலும் இவளை இந்த நிலைமையில் விட்டிட்டு நான் எப்பிடிப் போக முடியும்? மன நிம்மதிக்கு ஒரு வழியும் இல்லை போல இருக்குது. யோசிச்சு... யோசிச்சுக்கொண்டு காலத்தைப் போக்க வேண்டி இருக்குது’

‘என்ன செய்கிறது? சமாளி சாந்தன்’

‘அது தெரியும். வேறொ வழி இல்லைச் சமாளிக்கத்தான் வேணும். ஆனா எங்கடை பிரச்சினையை வாய்விட்டுக் கதைக்கவும் சந்தர்ப்பம் இல்லாட்டி பயித்தியம் பிடிச்சிடும் இல்லையா?’

‘அதுதான் வந்திருக்கிறம்தானே... கதைப்பம்’

‘ஓ அதுக்குத்தான் உங்களை வரச் சொன்னான். அதுவும் நல்லாய் மனம் விட்டுக் கதைக்க வேணும். அதுக்கு கொஞ்சம் எடுத்தம் எண்டால் நல்லாய் இருக்கும்’

‘அதுக்கு என்ன...? எடுத்தால் போச்சது’

‘என்ன...? எடுத்தால் போச்சதோ?’

‘விடு கமலா... இண்டைக்கு மட்டும்தான். நான் நிறைய மனம் விட்டுக் கதைக்க வேணும். தயவு செய்து இண்டைக்குத் தடுக்காதை கமலா’

‘இல்லை அண்ணை..’

‘பிளீஸ் இண்டைக்கு மட்டும்’ என்றான் சாந்தன்.

‘சரி உங்கடை நிலைமையை யோசிக்க மறுக்கவும் முடிய இல்லை... ஆனா அவருக்குக் கொஞ்சமா குடுங்க. தயவு செய்து நான் சொல்லுகிறதை மனசில வைச்சிருங்க’

‘நான்தானே வார்க்கப் போகிறன். நான் அதைப் பார்த்துக் கொள்கிறன். நீங்க அதைப்பற்றிக் கவலைப்படாதையுங்க’

‘சரி நான் உங்களை நம்புகிறன்’

‘கமலாவுக்கு தேவையில்லாத பயம்’ என்றான் மது.

‘இது தேவையான பயமா இல்லையா எண்டு எனக்கு மட்டும்தான் தெரியும். நீங்கள் சாந்தன் அண்ணா சொல்லுகிறதைக் கேட்டு அளவாய் எடுங்க. சரியா?’

‘சரி... சரி... உன்ரை அற்றைவஸ் காணும். போய் லதாவுக்கு ஏதும் உதவி வேணும் எண்டாச் செய்’

‘எனக்கு ஒரு உதவியும் தேவை இல்லை. நான் சமாளிப்பன். கமலாவும் உங்களோடே இருந்து பம்பலாகக் கதைக்கட்டும். இப்ப நீங்கள் ரீயைக் குடியுங்க’

‘கமலாவுக்கு ரீயைக் குடு. எனக்கும் மதுவுக்குமான ரீயைப் பிளஸ்க்கில ஊத்திவை. நாங்கள் பிறகு குடிக்கிறம்’ என்றான் சாந்தன்.

‘உங்களுக்கு என்ன பிளான்? ஏன் ரீ இப்ப வேண்டாம்’ என்றாள் லதா.

‘கொஞ்சம் மனம் விட்டுக் கதைக்க வேணும்’

‘மனம் விட்டுக் கதைக்கிறதுக்கும் ரீ குடிக்கிறதுக்கும் என்ன சம்பந்தம். ரீயைக் குடிச்சுக்கொண்டு கதைக்கலாம் தானே?’

‘ஐயோ இவ ஓராள்... நாங்கள் பெரிசு எடுக்கப் போகிறம். எங்களுக்கு இப்ப ரீ வேண்டாம். இப்ப எண்டாலும் விளங்குதா?’

‘சரி... சரி... விளங்குது. என்ன எண்டாலும் அளவா எடுங்க’

‘அது பிரச்சினை இல்லை. நீ கொஞ்ச முட்டை அவிச்சுக் கொண்டுவா’

‘சரி. கமலா அவை தண்ணி அடிக்கப் போகினமாம். நீங்க வாங்க’

‘ம்... நானும் அதைத்தான் நினைச்சன்’

*

அதைத் தொடர்ந்து மதுவைத் தொலைக்காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டு இருக்குமாறு கூறிவிட்டுச் சாந்தன் உள்ளே சென்றான். சிறிது நேரத்தின் பின்பு சாந்தன் Jack Daniel's மற்றும் குவளைகள் அத்துடன் கலந்து பருகத் தேவையான அனைத்துப் பொருட்களோடும் அங்கே வந்தான். அங்கே வந்தவன் தாமதியாது அதைப் பரிமாறத் தொடங்கினான். அதைப் பார்த்த மது,

‘ஓ Jack Daniel's குடிச்சு நிறைய நாளாகிட்டுது. எங்க இப்ப ஒண்டையும் வாயில வைக்க விடுகிறாள் இல்லை’

‘ஆனா... நான் வேறை மாதிரிக் கேள்விப்பட்டன்’

‘என்ன? என்ன கேள்விப்பட்டாய்?’

‘இல்லைச் சனங்கள் நீ எப்பவும் தண்ணியில் மிதக்கிறாய் எண்டு சாதுவாய் கதைக்கினம். உண்மையா அது? நான் அதை முழுமையாய் நம்ப இல்லை. எண்டாலும் நாலு சனம் கதைக்கிற அளவுக்கு நீ குடிக்கிறாயா எண்டு அதிசயமா இருக்குது’

‘அப்பிடியா என்னைப் பார்க்கத் தெரியுது?’

‘முழுசாச் சொல்ல முடிய இல்லை. எண்டாலும் உன்னில் ஏதோ ஒரு மாற்றம் இருக்குது. இங்க வரமுதல்ல நீ ஒண்டும் அடிக்க இல்லையே?’

‘சத்தியமா இல்லை. அடிச்சா எப்பிடி இங்க வெளிக்கிட்டு வந்து இருப்பன்?’

‘ஏதோ கொஞ்சம் தடுமாறின மாதிரி இருந்திச்சுது. அதுதான் நான் கேட்டன்’

‘எனக்கும் அது தெரியும். ஆனால் அந்தத் தடுமாற்றம் எப்பிடி வருகுது எண்டு எனக்குத் தெரியாது. அது நான் குடிக்கிறதால் வருகிறது இல்லை. அதைப் பற்றி எங்களுக்கே தெரியாமல் இருக்க உனக்கு எதுவும் இப்ப சொல்ல முடியாது. நிச்சயம் காரணம் தெரிஞ்சால் சொல்லுவன்’

‘ஏதாவது வருத்தமா இருக்கப் போகுது? டொக்ரோடை இதைப் பற்றிக் கதைச்சியா?’

‘இன்னும் இல்லை. கமலாவும் நச்சரிக்கிறாள். அவளுக்காக எண்டாலும் டொக்ரரைக் கெதியாப் பார்க்க வேணும்’

‘அது நல்லதுதான். நீ கெதியாய் டொக்ரரைப் பார்’

‘போகிறதுக்கு முடிவு செய்தாச்சுது... கட்டாயம் போவம். ம்... நீ ஊத்து’

‘அது சரிதான். வாழ்க்கை எண்டாச் சிக்கல் இல்லாமலா இருக்கும்’

‘என்ன சொல்ல வாறாய்?’

‘இல்லை வீட்டிலையும் அப்பிடித்தான். உலகத்திலையும் அப்பிடித்தான்’

‘லாவண்ணியாவின்ரை பிரச்சினை உனக்குச் சங்கடம்தான். அதையே நீ சமாளிக்க முடியாமல் தவிக்கிறாய். அதைவிட வெளிப்பிரச்சினை என்ன? அதையேன் தேவையில்லாமல் மனதில் போட்டுக்கொண்டு கஸ்ரப்படுகிறாய்?’ என்றான் மது.

‘அப்பிடி நான் அதை மனதில் போட்டுக் கொண்டு கஸ்ரப்பட இல்லை. லாவண்ணியாதான் என்னுடைய மனமெல்லாம். இடையில உந்தச் சாவைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டதைச் சொன்னன்’ என்றான் சாந்தன்.

‘ஓ அது எதிர்பார்க்காததுதான். என்ன செய்கிறது? இழப்பு எண்டுகிறது எப்பிடி யாரைப் பாதிக்கும் எண்டு தெரியாது. அதுவும் தனக்கே உரிமையானது தன்னிடமே இல்லை எண்டுகிற நிலைமை வந்தா யார் எப்பிடி நடப்பினம் எண்டு யாருக்கும் தெரியாது இல்லையா?’

‘இழப்புக்கள் இல்லாத வாழ்க்கை இல்லை. அதுக்காக வாழ்க்கையை முடிச்சுக் கொள்கிற நிலைமைக்கு வாறது பெரிய துன்பமான நிலை’ என்றான் சாந்தன்.

‘சில இழப்புகள் எதையும் செய்யத் தோன்றும். காதல் இழப்பு... குழந்தைகளுடைய இழப்பு... தனிமை... எண்டு அதுக்கு நிறையக் காரணம் இருக்குது’

‘அந்த இழப்புக்களை ஏற்படுத்துகிறவையும் அதன் விளைவுகளைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சிந்திக்க வேணும்’ என்றான் சாந்தன்.

‘மனிசன் தனக்கு எண்டு சிந்திக்கையில் மிருகம். அப்பிடிச் சிந்திக்கையில் பொதுவான நல்ல மனிதப் பண்புகளும் முன்னுக்கு வராது. தனக்கு எது நல்லதோ, நன்மையானதோ அதையே செய்வான்’

‘உண்மை. எல்லாமே இருந்தும் எதுவுமே இல்லாத உணர்வு. எதற்கு உதாரணமாய் இருக்கக்கூடாதோ அதற்கே உதாரணமான நிலைமை’ என்றான் மீண்டும் சாந்தன்.

‘நடந்தவை நடந்தவையே. அதை இனி யாரும் மாத்த முடியாது’ என்றான் மது. குவளைகள் நிரப்பப்படவும் லதா அவித்துக் கோது நீக்கிய முட்டைக்கு மிளகும் உப்பும் இட்டுக் கொண்டு வந்து வைத்தாள். பின்பு இருவரையும் பார்த்து,

‘கொஞ்சம் அளவா எடுங்க. மதுவுக்கு இப்ப பெரிசா ஒத்துக் கொள்ளுது இல்லை எண்டு கமலா கவலைப்படுகிறா. உங்கள் இரண்டு பேருக்கும் அது விளங்கும் எண்டு நினைக்கிறன்’

‘சரி... சரி... அது எனக்கு விளங்குது. நீ சமயலைப்பார்’

‘சரி... ஏதோ பார்த்துச் செய்யுங்க’

என்று கூறியவள் சமையல் அறையை நோக்கிச் சென்றாள். மது அருந்த அருந்த அதை அருந்தும் வேகமும் அவர்களை அறியாது விரைவாகியது. அதன் ஏற்றத்தில் இருவரும் மனம் விட்டுக் கதைத்தார்கள்.

‘என்ன கதைக்க வேணும் எண்டாய். இப்ப அதைச் சொல்லு?’ என்றான் மது.

‘எந்நத்த நான் கதைப்பன். எல்லாம் லாவண்ணியாவைப் பற்றின கவலை. அவள் சொல்லச் சொல்லக் கேட்காமல் கையைக் கையைக் கீறுகிறாள். செய்யாத எண்டா அது தன்ரை ஸ்ரம்

எண்டுகிறாள். என்னோடை அது ஒரு பிரச்சினையும் இல்லை எண்டிட்டுப் போயிடுவாள். ஆனாத் தாயோடைதான் எல்லாப் பிரச்சினையும். ஆரோடை பிரச்சினைப்படுகிறாள் எண்டதைவிட என்ன செய்கிறாள் எண்டதுதான் முக்கியம். அவள் செய்கிறதைப் பார்க்க எனக்குப் பயமாகவும் நிம்மதி இல்லாமலும் இருக்குது’

‘பிள்ளைகளோடை நேரம் செலவழிக்க வேணும் எண்டுக்கிறாங்கள். அதைவிட எங்கடை அறிவுக்கு நாங்கள் என்ன செய்ய முடியும்?’

‘அதுதான் என்ன செய்கிறது...? என்ன செய்கிறது எண்டு யோசிச்சு ஒரே தலையிடி. இப்பிடி ஒரு கஸ்டம் எங்களுக்கு வந்து இருக்கக் கூடாது. இதில இருந்து எப்பிடியாவது வெளிய வந்திட வேணும் எண்டுதான் முயற்சிக்கிறன். ஆனா அதுக்கு வழியே பிறக்குது இல்லை. அவங்கள் ஏதோ தரப்பி... தரப்பி... எண்டுக்கிறாங்கள். ஆனா எதுவும் பெரிசா உதவுகிற மாதிரி இல்லை’

‘அதுகள் உடனடியாகப் பலன் தராது. தொடர்ந்து முயற்சிக்க வேணும். அதைவிட வேறே வழி இல்லை. பொறுமையா அவங்கள் சொல்லுகிறதைக் கேட்டுச் செய்கிறது புத்தி எண்டு நான் நினைக்கிறன்’

‘ம்... நீ சொல்லுகிறதும் உண்மை. ஆனாச் சொந்தப் பிள்ளை எண்டு வருகிறபோது அந்தப் பொறுமை எல்லாம் இருக்காது. நித்தம் மனது கிடந்து துடிக்கும். ஏதாவது ஒரு வழி வருமோ எண்டு ஏக்கமா இருக்கும். அதுதான் இப்ப என்னுடைய நிலைமை’

‘எனக்கு உன்னுடைய நிலைமை விளங்குது. ஆனா உனக்கு அதைவிட வேற வழி ஒண்டும் இல்லை. ஏன் இப்பிடி வருகுது எண்டு தெரியாது. வந்த பிறகு என்ன செய்ய முடியும்? சமாளிச்சுப் போக வேண்டியதுதான்’

‘ம்... நீ சொல்லுகிறது சரி. இயலுமானதைச் செய்வம். ஆனாலும் அவளை நினைக்க நினைக்கக் கவலையா இருக்குது’

‘ம் கவலைப்படாத. தயிரியமா இரு’

‘ம்..’

*

சிறிது நேரம் கதைத்துக் கொண்டு இருந்த மது சிறிது சிறிதாகக் கதைப்பதைக் குறைக்கத் தொடங்கினான். அப்படியே சோபாவில் சாய்ந்து நித்திரை கொள்ளத் தொடங்கினான். அவனுக்கு இவ்வளவு விரைவாக ஏறும் என்று சாந்தன் சிறிதும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

ஏற்கனவே கமலாவும் லதாவும் எச்சரித்து இருந்தார்கள். இப்போது அவர்களிடம் கூறினால் அவர்கள் என்ன சொல்வார்களோ என்கின்ற பயம் சாந்தனுக்கு உண்டாகியது. மது அப்படியே அசையாது படுத்து இருப்பது சாந்தனுக்குப் பயத்தையும் கோபத்தையும் உண்டுபண்ணியது. அவன் எழுந்து வந்து மது அருகிலிருந்து அவனை உலுப்பினான். அவன் தொடர்ந்தும் நித்திரை கொள்வது போல இருந்தது. எழுந்திருக்கும் எண்ணமே அவனிடம் இருப்பதாய் தோன்றவில்லை. பின்பு அது நித்திரையா அல்லது மயக்கமா என்கின்ற கேள்வியும் சந்தேகமும் அவனிடம் எழுந்தது. அந்தச் சந்தேகம் அவனுக்குப் பயத்தை உண்டு பண்ணியது. சாந்தன் மேலும் மேலும் மதுவை உலுப்பி எழுப்ப முயற்சி செய்தான். ஆனால் அவன் எழுந்திருக்கவில்லை. அதற்கு மேல் சாந்தனால் அதை மறைக்க முடியும் என்று தோன்றவில்லை. ஏதாவது நடந்துவிட்டால் என்கின்ற பயம் அவனுக்குத் தோன்றியது. ஓடிச் சென்று லதாவிடமும் கமலாவிடமும் விசயத்தைக் கூறினான். அவர்கள் அதைக் கேட்டு முதலில் அதிர்ச்சி அடைந்தாலும் அடுத்த வினாடியே மதுவை நோக்கி ஓடினார்கள்.

ஆறுதலாக அரை மணித்தியாலத்தின் பின்பு அம்புலன்ஸ் வந்தது. கமலாவும் அதில் பாய்ந்து ஏறிக் கொண்டாள். அவள் மதுவின் நிலையைப் பார்த்தது தொடக்கம் தொடர்ந்து அழுது கொண்டே இருந்தாள். அப்படி அவள் அன்புலன்ஸ்சில் ஏறுவதற்கு முன்பு சாந்தனுக்கு அவளை நிமிர்ந்து பார்க்க முடியாத கூச்சமாகவும் பயமாகவும் இருந்தது. தானே தேவையில்லாத பிரச்சினையை உண்டுபண்ணி விட்டதான குற்ற உணர்வு அவனை வாட்டி எடுத்தது. அம்புலன்ஸ் புறப்படவும் அவன் மிகவும் சோர்ந்து போய் உள்ளே வந்தான்.

அப்படி வந்தவனை லதா கோபமாகப் பார்த்தாள். அவன் எதுவும் சொல்லாது அமைதியாகச் சோபாவில் அமர்ந்தான். லதா போத்தலை எடுத்துச் சென்று உள்ளே வைத்தாள்.

‘இது காணும் நான் சாப்பாடு எடுத்தாறன்’ என்றாள் தொடர்ந்து.

அதைப் பார்த்த சாந்தன்,

‘நான் கொஞ்சம்கூடக் குடிக்க இல்லை. அவன் ஏன் மயங்கினான் என்று எனக்குத் தெரியாது’

‘உங்களுக்குத் தேவையில்லாத வேலை. பிரச்சினையைக் கதைக்க வேணும் எண்டாச் சும்மா கதைக்கிறது தானே? அதை விட்டிட்டு உங்களுக்குப் போத்தல் ஏன்? இப்ப வினையை பாத்தீங்கள்தானே?’

‘நான் இப்பிடி நடக்கும் எண்டு எதிர்பார்க்க இல்லை’

‘சரி வாங்க சாப்பிட’

‘ம்..’

மதுவுக்கு ஏதும் பிரச்சினையாக இருக்கக்கூடாது என்று அவன் மனதில் பிரார்த்தித்துக் கொண்டான்.

4

கமலா மிகவும் கோபமாக இருந்தாள். மது சோபாவில் தூக்குத் தண்டனைக் கைதி போல தலையைக் குனிந்த வண்ணம் இருந்தான். மருத்துவமனையில் முதலில் தாதிகள் கூறியதிற்கு மதுவிடம் எந்த விளக்கமும் இருக்கவில்லை. அதனால் கமலாவின் கேள்விகளுக்கு அவன் பதிலளிக்கவில்லை. அவனின் அந்த மௌனம் அவளை மேலும் கோபம் கொள்ள வைத்தது.

‘என்ன பிடிச்ச வைச்ச பிள்ளையார் போல பேசாமல் இருக்கிறியள்?’

‘எதை நான் சொல்லுகிறது? அப்பிடி நான் எதையாவதும் சொன்னாலும் நீ நம்பப் போகிறாயே?’

‘இவ்வளவு குடிச்ச இருக்கிறியள்? எனக்குச் சும்மா சும்மா சத்தியம் பண்ணித் தாறியள் எண்டது விளங்காதே?’

‘குடிக்கப் போகிறம் எண்டு சொல்லிப் போட்டுத்தானே குடிக்கத் தொடங்கினம். பிறகு என்ன கேள்வி இது?’

‘அது சாந்தன்ரை வீட்டில்..’

‘அப்பிடி எண்டா?’

‘அதுக்கு முதல் எங்கை குடிச்சியள் எண்டதுதான் என்னுடைய கேள்வி? எவ்வளவு குடிச்சியள் எண்டது என்னுடைய அடுத்த கேள்வி. அதுக்கு முதல்ல விளக்கம் சொல்லுங்க... அதை விட்டிட்டு என்னைத் தொடர்ந்து பயித்தியக்காரி ஆக்காதேங்க’

‘ஐயோ நான் எங்க போகிறது?’

‘சமாளிக்காதையுங்க... தயவு செய்து உண்மையைச் சொல்லுங்க. அதைச் செய்தா நீங்க எங்கையும் போகத் தேவை இல்லை’

‘உனக்கு எது உண்மை எது பொய் எண்டு தெரியுமா?’

‘நீங்கள் தத்துவம் கதைக்கிறதாய் என்னையும் ஏமாத்தி உங்களையும் ஏமாத்தாதீங்க... எனக்குத் தெரியும் உங்கடை

சுத்துமாத்து. அங்க போக முதலே நீங்கள் இங்க குடிச்ச இருக்கிறியள். அதைத்தானே கொஸ்பிற்றலையும் சொன்னவை. உண்மைதானே?

‘உனக்குக் கொஸ்பிற்றல்ல நடந்ததில் கொஞ்சம் மட்டும் தெரியும். ஆனா நிறையத் தெரியாது. நேரம் வரேக்க உனக்குத் தெரியவரும்’

‘எனக்கு என்ன தெரியாது?’

‘உனக்கு எதுவும் தெரியாது. அதால்தான் இந்தக் கதை கதைக்கிறாய்’

‘நீங்கள் சொல்லுகிற எதையும் நான் நம்பத் தயாராக இல்லை. நீங்கள் சொன்ன மாதிரி உண்மையைக் கண்டுபிடிக்க வேணும். பிறகு பாப்பம் உங்கடை வித்தையைப் பற்றி’

‘நான் வருவன். எனக்கு ஒரு பிரச்சினையும் இல்லை. பொய் சொன்னால்தானே பயப்பிட வேணும். நான்தானே பொய் சொல்ல இல்லை என்று சொல்லுகிறன். உனக்கு எந்நிலை நம்பிக்கை இல்லை. அதால நம்புகிறாய் இல்லை. நீ எப்பதான் என்னை நம்பினாய்?’

‘நீங்கள் சமாளிக்காதையுங்க... நான் உதையெல்லாம் நம்பத் தயாராக இல்லை. நீங்கள் வியாழக்கிழமை ரெடியா இருங்க... அண்டைக்குத் தெரிஞ்சிடும் உங்கடை வள்ளல்’

‘இருந்துபார். அதுக்குப் பிறகு இருக்குது உனக்கு’

‘உந்த வெருட்டலுக்கு எல்லாம் நான் பயப்பிடமாட்டன்’

‘சரி... சரி... பார்ப்பம்’

‘போகிற இடங்களிலையாவது இனிமேலைக்கு அமைதியாக இருங்க... உங்களோடை நான் கொஸ்பிற்றலுக்கு அலைய ஏலாது. உங்கடை திருக்கூத்தால பிள்ளையைக் குழப்பாதையுங்க’

‘ஐயோ தாயே... உதைப்பற்றிக் கதைக்கிறதை நிப்பாட்டுகிறியா?’

‘சரி... சரி... உதுக்கு மாத்திரம் குறைவில்லை’

அதன் பின்பு அவள் எழுந்து சமையல் அறையை நோக்கிச் சென்றாள். மதுவுக்கு வெறுப்பாக இருந்தது. தான் சொல்வதை அவள் நம்பவில்லை என்பது அவனுக்கு மனவருத்தத்தைத் தந்தது. இதற்கு ஒரு முடிவு விரைவாக வரவேண்டும் என்பதே அவன் விருப்பமாக இருந்தது. அதற்கு அந்த உண்மையைக் கண்டுபிடிக்கும்

இயந்திரம் உதவி செய்யும் என்றால் அதை உடனடியாகச் செய்ய வேண்டும் என்று தோன்றியது. வியாழக்கிழமை அதற்கான நாள். அன்று ஒரு உண்மை கமலாவிற்குத் தெரியவரும். இப்போதே மருத்துவர் என்ன கூறினார் என்பதைக் கூறலாம். அதைக்கூடச் சிலவேளை அவள் நம்பமாட்டாள். நம்பிக்கை இல்லாதவளிடம் நான் ஏன் கையேந்த வேண்டும் என்கின்ற கோபம் அவனுக்கு வந்தது. அவன் தனது கோபத்தை எதில் காட்டுவது என்பது தெரியாது கையைப் பிசைந்தான். மதுவின் யோசனையை குழப்புவது போல,

‘சாப்பிட வாங்க’ என்ற வண்ணம் தட்டில் பச்சை அரிசிச் சோற்றையும் கறியையும் எடுத்து வந்திருந்தாள். மதுவுக்குக் கோழி இறைச்சிக்கறி மிகவும் பிடிக்கும். அதனால் கறி அவனுக்குப் பிரச்சினையாக இல்லை. ஆனால் பச்சை அரிசிச் சோற்றைப் பார்க்க அருவருப்பாய் இருந்தது. அதைப் பல முறை கமலாவிற்குக் கூறி இருக்கிறான். ஆனால் அது செவிடன் காதில் ஊதிய சங்காய் அவளிடம் எடுபடுவதே இல்லை.

*

பத்தரை மணிக்கு அந்த இயந்திரத்தை இயக்குபவர் வருமாறு கூறியிருந்தார். இருந்தும் பிந்திவிடுவோமோ என்கின்ற பயத்தில் கமலாவும் மதுவும் பத்து மணிக்கே அங்கே ஆயராகிவிட்டார்கள். அது ஒரு சிறிய அலுவலகம். அலுவலகத்தின் முன்பு நான்கு நாற்காலிகளும் சில சஞ்சிகைகளும் வைக்கப்பட்டு இருந்தன. அலுவலகத்தின் கதவுகள் சாத்தி இருந்ததால் யாருக்கோ உள்ளே பரிசோதனை நடக்கிறது என்பதை மது ஊகித்துக் கொண்டான். என்றாலும் கமலாவின் நச்சரிப்பால் அரைமணித்தியாலத்திற்கு முன்பே வந்திருந்ததில் வெறுப்பாக இருந்தது.

‘இவ்வளவு வெள்ளை வரத் தேவையில்லை எண்டு நான் அப்பவே சொன்னேன்’

‘வந்தாச்சுது... இனி என்ன செய்கிறது? பேசாமல் இருங்க... நான் நேரம் எடுக்கும் எண்டு நினைச்சன்’

‘நீ எல்லாத்தையும் பிழை பிழையாகத்தான் நினைப்பாயாக்கும்?’

‘ஏன் அப்பிடிக்கேட்கிறியள்?’

‘கொஞ்சம் பொறு... ஏன் அப்பிடி எண்டு அப்ப தெரியும்’

‘இப்ப என்ன சொல்ல வாறியள்?’

‘உனக்கு நான் சொல்லி எது விளங்கி இருக்குது. கொஞ்சம் பொறு தானா விளங்கும்’

‘சரி... சரி... அதில உங்கடை வண்டவாளம்தான் தெரியப் போகுது’

இவர்கள் சண்டை பிடித்துக்கொண்டு இருக்கும் பொழுதே வியட்நாம் நாட்டைச் சார்ந்த ஒரு தம்பதி வந்து அமர்ந்தார்கள். அவர்களைப் பார்க்கத் தனது நிலையை மறந்து மதுவுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. அதன் பின்பு பரிதாபமாக இருந்தது. அவன் தனது சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு அவர்களை மீண்டும் பரிதாபமாகப் பார்த்தான். அவர்களுக்குள் என்ன பிரச்சினையோ தெரியவில்லை. அவர்கள் ஒருவருடன் ஒருவர் கதைத்துக் கொள்ளவில்லை. அதை நினைக்கும் போது தாங்கள் பருவாய் இல்லை என்று ஒரு கணம் அவனுக்கு எண்ணத் தோன்றியது. என்ன பிரச்சினை இருந்தாலும் கதைப்பதை நிறுத்துவதில்லை. கடித்துக் கடித்துக் கதை தொடரும். அது ஒருவகையில் நன்மை என்று மது எண்ணிக் கொண்டான். அவன் அப்படி நினைத்துக் கொண்டு இருக்கும் போதே அந்த வியட்நாம் பெண்,

‘மன்னிக்க வேண்டும்... நீங்கள் வந்து அதிக நேரமாகிவிட்டதா?’ என்று கேட்டாள்.

‘இல்லை. சற்று முன்பே வந்தோம்’

‘நாங்கள் அதிக நேரத்திற்கு முன்பே வந்துவிட்டோம் என்று நினைக்கிறீன்’

‘நாங்களும் நேரம் முந்தியே வந்து இருக்கிறோம். உள்ளேயும் யாரோ இருக்கிறார்கள் போல இருக்கின்றது?’

‘இதையும் இப்போது பலரும் பாவிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள்... அதனால் இங்கே இப்படி இருக்கிறது’

‘இனி வரும் காலத்தில அலைபேசியில்கூட இந்த வசதிகள் வந்தாலும் வரலாம்’

‘நீங்கள் சொல்வது நூறுவீத உண்மை’

கதைத்துக் கொண்டு இருக்கும் பொழுதே கதவு திடீரெனத் திறந்தது. ஒரு வயதுபோன தம்பதி வெளியே வந்தனர். அதைப் பார்த்த மதுவுக்கும் அவனோடு இருந்தவர்களுக்கும் வியப்பாக இருந்தது. அவர்கள் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை. கமலா கண்ணைக் காட்டினாள். மதுவுக்கு அது ஆச்சரியமாக இருந்தாலும் கமலா தன்னையும் இழுத்துக் கொண்டு இங்கே வந்தது பிடிக்கவில்லை. அவன்

அதனால் உதட்டைப் பிதுக்கினான். அவளுக்கு அது விளங்கியது. அதன் பின்பு அவள் அவனைச் சொறியவில்லை. அந்த வியட்நாம் குடும்பமும் தங்கள் மொழியில் ஏதோ கதைத்தார்கள். அவர்கள் அந்த வயது போன தம்பதிகள் பற்றியே கதைத்து இருப்பார்கள் என்பது விளங்கியது. என்ன கதைத்து இருப்பார்கள் என்பது மட்டும் சுத்தமாக விளங்கவில்லை.

அந்தத் தம்பதிகளுக்குக் கதவைத் திறந்துவிட்ட நபர் மதுவின் பெயரை அழைத்தார். மது முன்னே சென்றதும் கையைக் கொடுத்து,

‘மார்ட்டின்’ என்றார்.

மதுவும் கையைக் கொடுத்து தன்னை அறிமுகம் செய்தான். அத்தோடு கமலாவும் தன்னை அறிமுகம் செய்து கொண்டாள்.

உள்ளே சென்றதும் மதுவை ஒரு நாற்காலியில் இருக்க வைத்துப் பின்பு அவன் மார்பிலும் இடுப்பிலுமாக இரண்டு பட்டிகள் பொருத்தப்பட்டன. அதன் பல இணைப்புகள் ஒன்றிணைத்து கண்ணியில் பொருத்தப்பட்டு இருந்தது. கண்ணியில் இருக்கும் மென்பொருள் மிச்சத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கத் தயாராக இருந்தது. அதற்கு மார்ட்டின் கேள்வி கேட்டார். அந்தக் கேள்விகளுக்கு மது பதில் அளிக்க வேண்டும். பதில் சரியா அல்லது பிழையா என்பதை உடல் தரும் சமிக்கையை வைத்து அந்த மென்பொருள் கண்டுபிடித்துவிடும்.

மார்ட்டின் முதற் கேள்வியாக மதுவின் பெயரைக் கேட்டார். மது தனது பெயரை அமைதியாகக் கூறினான். இயந்திரம் அதை உண்மை என்றே காட்டியது. பின்பு மார்ட்டின் ஒவ்வொரு கேள்வியாகக் கேட்கத் தொடங்கினார். அவர் கேட்ட கேள்விகளுக்கு மது உண்மையாகப் பதில் கூறினான். கடைசியாகப் பிரமாஸ்திரம் போல அந்தக் கேள்வியை மார்ட்டின் மதுவிடம் கேட்டார். மது பதில் சொன்னான். அத்தோடு பரிசோதனை முடிவுக்கு வந்தது. மது நாற்காலியை விட்டு எழுந்தான். மார்ட்டின் கமலாவைப் பார்த்து,

‘அவர் உண்மைதான் கூறுகிறார்’ என்று உறுதியாகக் கூறினார்.

‘அப்ப எப்பிடி அவர் போதையாகிறார்?’

‘அதற்குப் பலகாரணங்கள் இருக்கலாம். அது எனக்குச் சரியாகத் தெரியாது. அது என்னுடைய அறிவுக்கு எட்பாது. நீங்கள் உங்கள் மருத்துவருடன் கதைத்துப் பாருங்கள். அவர்கள் கண்டுபிடித்துக் கூறுவார்கள். இதற்கான பதிலை அவரால்தான் கூறமுடியும்’

‘சரி. நாங்கள் கதைத்துப் பார்க்கின்றோம். உங்கள் உதவிக்கு மிகவும் நன்றி’

பின்பு அவர் பணம் கட்டுவதற்குக் கொடுத்த கட்டண ரசீதை வாங்கிக் கொண்டு இருவரும் புறப்பட்டார்கள்.

மதுவுக்கு மிகவும் சந்தோசமாக இருந்தது. அவன் சிரித்த வண்ணம் இருந்தான். அவனுக்கு இந்த முடிவு ஏற்கனவே தெரியும். தெரிந்தாலும் அது பரிசோதனையின் மூலம் நிரூபிக்கப்பட்டமை மிகவும் மன மகிழ்வைத் தந்தது. மேற்கொண்டு கமலா கேள்வி கேட்கமாட்டாள் என்பது தெரியும். இருந்தாலும் அவள் தலை தொடர்ந்து வெடித்துக் கொண்டே இருக்கும் என்பது அவனுக்கு விளங்கியது. விளங்கினாலும் அவன் விளக்கம் கொடுக்க விரும்பவில்லை. இவ்வளவு காலமும் தன்னைக் குடைந்ததிற்குச் சிறிது நேரம் தவிக்கட்டும் என்று பேசாது இருந்தான். ஆனால் கமலாவால் அப்படி இருக்க முடியவில்லை.

‘என்ன பேசாமல் சிரிச்சுக் கொண்டு இருக்கிறியள்?’

‘ஏன் நான் இப்ப சிரிக்கவும் கூடாதே?’

‘சும்மா சிரிச்சா வேறை மாதிரி நினைப்பினம்’

‘அது நினைக்கிறவை நினைக்கட்டும். உன்ன மாதிரிச் சந்தேகப்படாமல் இருந்தால் சரிதான்’

‘அப்ப நீங்கள் உண்மை சொல்லுகிறியள் எண்டா அது எப்பிடிக்குடிக்காமல் வெறிக்கும்? காத்துக் குடிச்ச வெறிக்குமா? நானும் ஒவ்வொரு நாளும் நிறையக் காத்துக் குடிக்கிறேன்? என்ன நடக்குது? எப்பிடி இந்த வித்தையை நீங்கள் மட்டும் செய்கிறியள்? மற்றவைக்கும் சொன்னா அது எங்களுக்கும் உதவியா இருக்கும்தானே?’

‘இன்னும் உனக்குச் சந்தேகம் போக இல்லையா?’

‘விடை கிடைக்காமல் சந்தேகம் எப்பிடிப் போகும்?’

‘உனக்கு விடை கிடைக்கிறதுக்கு இடையில் ஆயுள் முடிஞ்சிடும் போல இருக்குது’

‘பகிடியை விட்டிட்டு உண்மையைச் சொல்லுங்க’

‘எனக்கும் அதுக்குச் சரியான விளக்கம் தெரியாது. டொக்ரரிட்டைக் கேட்க வேணும். அவர் அதுக்கு முறையான விளக்கம் தரவேணும். அப்பதான் எனக்கும் முழுமையாக விளங்கும்’

‘அப்ப உங்களுக்குக் கொஞ்சம் எண்டாலும் விளங்கி இருக்கும்தானே? அதை மட்டும் சொல்லுங்க... இல்லாட்டி என்ரை தலை இப்பவே வெடிச்சிடும் போல இருக்குது’

‘எனக்குத் தெரியாத அரைகுறை விசயத்தை நான் உனக்குச் சொல்ல முடியாது. நாங்கள் டொக்ரரிட்டைப் போகேக்கை அதைப் பற்றிக் கதைப்பம். அப்ப அவர் விளக்கமாகச் சொல்லுவார். இப்ப என்னை விடு. போய் உன்னுடைய வேலையைப் பார்’

‘பெரிய நடப்புத்தான்’

‘சரி. இவ்வளவு நாளும் என்னைக் குற்றம் சொன்னதுக்கு என்ன செய்யப் போகிறாய்?’

‘நான் என்ன செய்ய வேணும்? முதல்ல டொக்ரற்றை விளக்கமும் கேட்க வேணும். அப்பதான் இறுதி முடிவு தெரியும். அதுக்குப் பிறகு உதைப் பற்றிக் கதைப்பம்’

‘சரி இறுதி முடிவு தெரிஞ்சு பிறகு என்ன செய்யப் போகிறாய்?’

‘அது வாற முடிவைப் பொறுத்துத் தெரியும். எனக்கு நீங்கள் உண்மை பேசுகிறியள் எண்டதை இன்னும் நம்ப முடியாமல் இருக்குது’

‘சரி... சரி..’

5

சாந்தன் மீண்டும் மதுவோடு அலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு தான் மதுவின் வீட்டிற்கு வருவதாகக் கூறி இருந்தான். மதுவின் வீட்டில் சந்திப்பு நடப்பதால் கமலாவிற்குச் சற்று ஆறுதலாக இருந்தது. இங்கே குடிப்பதற்கு மது இல்லை. மதுவை மது பரிமாறும் சந்தர்ப்பமும் வராது. அதனால் அவள் சிறிது நிம்மதியாக இருந்தாள். சாந்தனின் மகள் லாவண்ணியாவால் எப்போதும் அவனுக்குப் பிரச்சினையே. அது ஒரு தொடர் கதை. அதனால் அவன் ஆறுதலாகக் கதைக்க மதுவிடம் வருகிறான். அத்தோடு மதுவையும் நலம் விசாரிப்பதாக இருக்கலாம் என்று கமலா நினைத்தாள். அன்று சாந்தன் மதுவுக்கு மது வார்த்துக் கொடுத்த கோபம் அவளிடம் இருந்தாலும் அது அவன் தப்பு இல்லை என்பது கமலாவுக்கு விளங்கியது. தப்பே செய்யாதவன் மீது கோபம் கொள்வதில் எந்த நியாயமும் இல்லை என்று அவள் எண்ணிக் கொண்டாள். அவள் அப்படி யோசித்துக் கொண்டு நிற்கும் பொழுது அங்கே மது

வந்தான். அவனுக்கு இவள் என்ன இப்பிடி யோசிக்கிறாள் என்கின்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது.

‘என்ன...? எந்தக் கப்பல் தாண்டு போச்சது?’ என்றான்.

‘யார் அப்பிடி உங்களுக்குச் சொன்னது?’

‘ஆகு... உன்னைப் பார்த்தா அப்பிடித்தான் இருக்குது. யார் இதை வந்து சொல்ல வேணும்’

‘இவர் பெரிய வித்தைக்காரர்... பார்த்தே எல்லாம் கண்டு பிடிச்சிடுவார்?’

‘கதையை மாத்தாமல் விசயத்தைச் சொல்லு’

‘இல்லை... விசயம் தெரியாமல் அண்டைக்கு அவர் மேல கோவப்பட்டன். உண்மையில் அவரில் பிழை இல்லை. உங்கடை பிரச்சினைக்கு நான் அண்டைக்கு அவர் மேல கோவப்பட்டது சரி இல்லை எண்டது பிறகுதான் எனக்கு விளங்கி இருக்குது’

‘அது என்னுடைய பிரச்சினை இல்லை’

‘அப்ப ஆற்றை பிரச்சினை?’

‘ம்... உன்னுடைய பிரச்சினை. இப்ப ஏதாவது சாப்பிட ஏற்பாடு செய்’

‘ம்..’

அவள் யோசித்துக் கொண்டு போவதை மது இரசித்துப் பார்த்தான்.

*

சாந்தனை அந்தக் கோலத்தில் பார்த்த மது அதிர்ந்து போய்விட்டான். அவன் அப்படி மாறியதற்கான காரணம் என்ன என்பது அவனுக்கு விளங்கியது. அதற்காக இவன் தன்னை வருத்துவதால் எந்தப் பிரயோசனமும் வந்துவிடாது என்பதும் உண்மை. எனினும் தனக்குத் தனக்கு என்று வரும்போது ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு மாதிரியே நடந்து கொள்வார்கள். சாந்தன் தனது பிரச்சினையை இப்படி வெளிக்காட்டுகிறான் என்று எண்ணினான். சாந்தனை வரவளைத்துச் சோபாவில் இருக்க வைத்தான். தொடர்ந்து அவனைப் பார்த்து,

‘என்ன சாந்தன்... இது என்ன கோலம்? உனக்குப் பிரச்சினை இருக்குது எண்டு தெரியும். அதுக்காக இப்பிடித் திரிகிறதால எதுவும் மாறாது எண்டு நான் நினைக்கிறேன்’

‘நீ சொல்லுகிறது சரி மது. ஆனா என்னால தாங்க முடிய இல்லை. இருக்கிறது ஒரு பிள்ளை. அதுவும் இப்பிடி எண்டா யாரால தாங்க முடியும் சொல்லு? என்னால முடிய இல்லை. செத்தே போயிடலாம் எண்டுகூடச் சில வேளை நினைப்பன்’

‘இப்பிடி எல்லாம் கதைக்காதை சாந்தன். நீ இப்பிடிக்கதைக்கிறதைக் கேட்க கவலையா இருக்குது. தயவு செய்து அப்பிடி எல்லாம் நினைக்காதை. நீ தனியாள் இல்லை. நீ ஏதாவது செய்தி எண்டா லாவண்ணியா என்ன ஆவாள் எண்டு முதல்ல யோசி. இல்லை லதாவின்ரை பாடுதான் என்ன ஆகும் எண்டு யோசி. இனிமேலைக்கு நீ இப்பிடி எதுவும் நினைக்காதை சாந்தன்’

‘நானும் அப்பிடித்தான் சில வேளை நினைப்பன் மது. பிறகு மறுபடியும் வாழ்க்கை வெறுக்கத் தொடங்கீடும். லாவண்ணியா வரவர மோசமாகிப் போகிறது போல இருக்குது. அதைப் பார்க்கப் பார்க்க வேதனையா இருக்குது. எங்கையாவது போக வேணும் எண்டு நினைப்பன். அப்பிடிப் போனால் தனிய லாவண்ணியா ஏதாவது ஏடாபூடமாகச் செய்து போடுவாளோ எண்டும் பயமா இருக்குது. அந்தப் பயத்தில் நான் எங்கையும் அசைய முடியாமல் தவிக்கிறன்’

‘விளங்குது சாந்தன். நீதான் நிலைமையை உணர்ந்து சமாளிச்சு நடக்க வேணும். நீ இதில சேர்ந்து போகக் கூடாது. உனக்கு மட்டும் பிரச்சினை இல்லை. எல்லா மனிதர்களுக்கும் பிரச்சினை இருக்குது. என்ன செய்கிறது... சமாளிச்சு நடக்க வேண்டியதுதான். நீ தான் உன்னை குடும்பத்தின்ரை தூண். நீயே இப்படி ஈடாடக்கூடாது. அது எல்லாரையும் விழுத்திப்போடும்’

‘ம்..’

கமலா சாந்தன் வந்திருப்பதை அறிந்து பால்த்தேநீரோடு வந்தாள். வந்தவள் சாந்தனைப் பார்த்து முதலில் அதிர்ந்தாலும் அதைச் சமாளித்துக் கொண்டு,

‘என்ன அண்ண இந்தக் கோலம்?’ என்றாள்.

‘எல்லாம் உங்களுக்குத் தெரிஞ்ச விசயம்தான். லாவண்ணியாவின்ரை பிரச்சினை ஓயிற மாதிரி இல்லை. அவள் ஏதும் செய்து போடுவாளோ எண்டு பயமா இருக்குது. அந்த யோசினை இரவு பகல் எண்டு நிம்மதியாய் இருக்க விடுகிதில்லை’

‘என்ன அண்ணை சொல்லுகிறியள்?’

‘இல்லை... முதல்ல கையை மட்டும் கீறிக் கொண்டு திரிஞ்சாள். இப்ப என்ன எண்டாத் தான் தற்கொலை செய்யப் போகிறன் எண்டு

வெருட்டுகிறாள். ஆனா அவள் ஒரு நாள் அப்பிடிச் செய்து போடுவாளோ எண்டு எனக்குப் பயமா இருக்குது’

‘என்னண்ண இப்பிடிச் சொல்லுகிறியள்? டொக்ரோடை கதைச்சியளா?’

‘அவங்கள் திரும்பவும் தரப்பி தரப்பி எண்டுகிறாங்கள். அது ஒரு மணித்தியாலம் அவங்கள் குடுக்கிற தரப்பிக்கும் நாங்கள் நாள் முழுவதும் அவளோடை இருக்கிறதாக்கும் சரியா இருக்குமா?’

‘ம்... நீங்கள் சொல்லுகிறதும் உண்மை. ஆனா அவளுக்கும் தன்னை நீங்கள் கவனிக்கிறியள் இல்லை எண்டுகிற ஏக்கமாக இருக்கலாம். அல்லது அது மாதிரியான ஏதாவது ஏக்கமாக இருக்கலாம். நீங்கள் கதையுங்க அண்ணை... அவளோடை நேரம் செலவழியுங்க... டொக்ரற்றை தரப்பியவிட அது நல்லா உதவி செய்யும் எண்டு நான் நினைக்கிறன்’

‘அவளும் தாயும் நெடுகப் புடுங்குப்படுவினம். தன்னுடைய உடம்பு... தான் காயமாக்கிறன். நீ யார் அதைக் கேட்க எண்டு எதிர்த்துக் கதைப்பாள். இப்ப என்னன்டா தனக்குச் சாகிறதே சுகம் எண்டுகிறாள். என்னிடை அவள் அப்பிடிச் சொல்ல இல்லை. தாயோடை மட்டும் இந்தக் கதையெல்லாம். யாரோடை கதைச்சாலும் அவள் மனதில் இருக்கிறதைத்தானே சொல்லுகிறாள். இதைக் கேட்ட பிறகு நான் எப்பிடி நிம்மதியாய் இருக்க முடியும் சொல்லுங்க?’

‘சிலவேளை அவளுக்கு அம்மாவோடை பிரச்சினையோ என்னவோ? நீங்கள் கதைச்சுப் பாருங்க அண்ணை’

‘நான் கதைச்சா அவள் பெரிசாக் கதைக்க மாட்டாள். அது ஒண்டும் இல்லை அப்பா எண்டிட்டுப் போயிடுவாள். அதுக்கு மேல என்ன செய்கிறது எண்டே எனக்குத் தெரியாது. இப்பிடித்தான் காலம் போகுது. தரப்பி தரப்பி எண்டு அவங்கள் லேசாச் சொல்லுகிறாங்கள். அது பெரிசா வேலை செய்கிற மாதிரியும் தெரிய இல்லை. அப்ப நாங்கள் எங்க போக முடியும்?’

‘சண்டை பிடிச்சாலும் பெம்பிளைப் பிள்ளைகள் தாயோடைதான் கதைக்குங்கள் இல்லையே அண்ணை?’

‘அது உண்மையோ எண்டு எனக்குத் தெரியாது. எங்கடை வீட்டில் தொடங்கினா அது பெரிய சண்டையாகப் போயிடும். அவள் தாயோடை கதைக்கேக்க அவ்வளவு கோவப்பட்டுக் கதைப்பாள். நான் கதைச்சாக் கொஞ்சம் அமைதியாகக் கதைப்பாள். ஆனா

அவளுக்கு என்னோடை கதைக்க நிறைய விசயம் இருக்காது. நானும் அவளை இழுத்துப் பிடிச்ச வைச்சுக் கதைக்க முடியாது’

‘கவனமாய் இருக்க வேணும் சாந்தன்’ என்றான் மது.

‘அதுதான் மனசில நிம்மதி இல்லை. என்ன செய்கிறது எண்டே தெரிய இல்லை. பெத்து வைச்சிருக்கிற ஒண்டும் இப்பிடி எண்டா நாங்கள் என்ன செய்கிறது? எங்க போகிறது? லதாவுக்கும் இதே தலையிடி’

‘இது லாவண்ணியாவுக்கு மட்டும் இல்லை. இங்க சில பிள்ளைகளுக்கும் இருக்குது. கவனமாய் பார்க்கிறது, அக்கறையாப் பேசுகிறது எண்டு நாங்கள் எங்களால இயலுமானதைச் செய்ய வேணும்’ என்றான் மது.

‘வேற ஏதாவது நாட்டிற்குக் கூட்டிக் கொண்டு போய் வைத்தியம் செய்ய முடியாதா?’ என்றாள் கமலா.

‘தெரிய இல்லை. அப்பிடிப் போகிறது எண்டா நிறையச் செலவாகும். அதை நாங்களே சொந்தமாகச் செலவழிக்க வேணும். வேலை வீடு எல்லாத்தையும் விட்டிட்டு வேற நாட்டில போய் இருந்து வயித்தியம் செய்ய முடியுமா?’

‘நீங்கள் சொல்லுகிறதும் உண்மை. இங்க வசதி இருக்க நீங்கள் வெளிநாட்டுக்குப் போகிறதெண்டாச் செலவையும் நீங்களே பார்த்துக் கொள்ளுங்கோ எண்டு அரசாங்கம் விட்டிடும்’

‘அதால்தான் நாங்கள் அதைப் பற்றிப் பெரிசா யோசிக்க இல்லை’ என்றான் சாந்தன்.

‘இங்கையும் முழுமையா பார்க்கிறாங்களா எண்டா அது கேள்விதான்’ என்றாள் கமலா.

‘உண்மை... வேற வழி இல்லை. அது சரி உங்கடை பாடுகள் எப்பிடிப் போகுது?’

‘என்ன ஒண்டும் விசேசமாய் இல்லை’ என்றாள் கமலா.

‘கமலா ஒரு சின்னப் பிரச்சினை எண்டாலும் பதறி அடிப்பா? அதை விட்டா இங்கை என்ன பிரச்சினை?’

‘நீங்கள் சுத்தமானவர்தான். உங்களுக்கு என்னைக் குறை சொல்லாமல் இருக்க முடியாதே? இப்ப எதுக்கு அதை எல்லாம் அவருக்குச் சொல்லிக் கொண்டு... அவருக்கு ஏற்கனவே இருக்கிற பிரச்சினை காணாதே?’

‘ம்... அதுவும் அப்பிடயே?’

6

பத்து மணிக்கு மதுவுக்கு மருத்துவர் நேரம் கொடுத்து இருந்தார். கமலாவும் வேலையிலிருந்து விடுப்பு எடுத்துக் கொண்டு நின்றாள். மருத்துவர் என்ன சொல்லப் போகிறார் என்பதில் அவளுக்கு அடக்க முடியாத ஆர்வம். எல்லாம் நல்ல செய்தியாக இருக்க வேண்டும் என்பது அவளது உருக்கமான பிரார்த்தனை. இன்னும் அந்த மர்மம் அவிழவில்லை. மது பொய் சொல்லவில்லை என்பது மட்டுமே தற்போது உண்மை. ஆனாலும் அவன் ஏன் அப்படி நடந்து கொள்கிறான் என்பதற்கு எந்த விளக்கமும் இதுவரையும் கிடைக்கவில்லை. மதுவுக்குச் சில வேளை தெரிந்து இருக்கும் என்பது அவள் ஊகம். அப்படித் தெரிந்து இருந்தாலும் அவன் அதை ஏன் சொல்ல விரும்பவில்லை என்பது அவளுக்கு விளங்கவில்லை. மது புறப்பட்டான். அவனில் எந்தப் பதட்டமோ தடுமாற்றமோ இருக்கவில்லை. ஏதாவது தப்பு செய்வதென்றால் எப்படி இவனால் இவ்வளவு பதட்டம் இல்லாமல் சகசமாக இருக்க முடிகிறது என்பது அவளுக்குச் சற்றும் விளங்கவில்லை. மருத்துவர் உண்மையைக் கூறிவிடுவார் என்கின்ற நம்பிக்கை அவளிடம் இருந்தது. அதற்குப் பின்பு நிம்மதியாய் இருக்கலாம் என்கின்ற நம்பிக்கை உடன் மதுவைப் பார்த்தாள். அவன் எந்தக் கவலையும் இல்லாது தனது அலைபேசியைத் தற்போது கிண்டிக் கொண்டு இருந்தான். கமலாவுக்கு அதைப் பார்க்க முதலில் கோபம் வந்தது. பின்பு பொறாமையாக இருந்தது. தலையில் குட்ட வேண்டும் என்கின்ற வெறி வந்தது. என்றாலும் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள். பின்பு பொறுமையாக,

‘என்ன நான் இங்க இருக்கிறது தெரிய இல்லையே?’

‘ஓ..’

‘என்ன ஓ?’

‘என்ன இது புதிசா இருக்குது?’

‘எது?’

‘நீ இப்பிடிக் கவலைப்படுகிறது..’

‘ஏன் எனக்குக் கவலை இருக்கக் கூடாதே? இல்லாட்டி விருப்பம் இருக்கக் கூடாதே?’

‘இருக்கலாம். எண்டாலும் அது கொஞ்சம் வியப்பாக இருக்குது’

‘என்ன கதைக்கிறியள்? எனக்கு அப்ப உங்கமேல அக்கறையே இல்லை எண்டு நினைக்கிறியளா?’

‘அப்பிடி முழுமையாச் சொல்ல முடியாது’

‘ஓ... அப்ப எப்பிடிச் சொல்லுகிறியள்?’

‘அதைவிடு கமலா... இப்ப நேரமாகுது... போவமே?’

‘ஓ... அது அப்ப ஞாபகம் இருக்குது?’

‘இல்லாமலா... எனக்கு என்ன பிரச்சினையா... அல்லது பயமா அதுக்கு?’

‘அதிசயம்’

‘அதிசயம் இல்லை. நான் அப்பிராணி’

‘ம்... பார்ப்பம். உண்மைக்குச் சாவில்லை’

*

மருத்துவரிடம் சென்ற பொழுது அங்கே பலர் காத்து இருந்தார்கள். அவர் கொடுத்த நேரத்திற்கு இவர்களை உள்ளே அழைக்கவில்லை. அவர்களுக்கு முன்பு இருவர் மருத்துவரோடு கதைப்பதற்குக் காத்து இருந்தார்கள். இவர்கள் இருவரையும் முடித்து மருத்துவர் தங்களைப் பார்ப்பதற்குக் குறைந்தது நாற்பது நிமிடங்கள் ஆவது எடுக்கும் என்பது கமலாவுக்கு விளங்கியது. மது எந்தவித பரபரப்பும் இல்லாது தொடர்ந்தும் அமைதியாக இருந்தான். கமலாவுக்கு அவன் அப்படி இருப்பதின் சூட்சுமம் விளங்கவில்லை. அதைவிட மருத்துவர் என்ன சொல்லப் போகிறார் என்பது கமலாவுக்கு விளங்கவில்லை. அதற்கான விடை கிடைத்துவிடும் என்கின்ற நம்பிக்கையில் வந்தால் இங்கு வரிசை முடிவதாக இல்லை. இவள் இப்படிச் சிந்தனையில் இருப்பதைப் பார்த்த மது அவளை வழமை போல வெறுப்பேத்த நினைத்தான்.

‘என்ன கமலா... எந்தக் கப்பல் தாண்டு போச்சது?’

‘சும்மா இருங்க. உங்களுக்கு எப்பவும் பகிடிதான்’

‘நான் சீரியஸ்சாக கேட்கிறன். நீ அப்படி கடுமையா யோசிச்சுக் கொண்டு இருந்தாய்?’

‘ஓ பெரிய அக்கறை... அப்படி அக்கறை இருந்தா நாங்கள் ஏன் இங்க வரவேணும்? அப்பிடி ஒரு நிலையே வந்திருக்க முடியாதே. எல்லாம் என்னுடைய முன்வினைப் பயன்’

‘முன்வினைப் பயன்தான். யாற்றை முன்வினைப் பயன், அது யாருக்கு வேலை செய்யிது எண்டு மட்டும் தெரிய இல்லை’

‘ஓ... அப்பிடி வேற ஒரு நினைப்பா?’

‘நான் உண்மையைச் சொல்லுகிறேன்’

‘ஓ நல்ல உண்மை’

இடையில் மருத்துவர் வந்து காத்திருந்த மற்றைய நபர் ஒருவரை உள்ளே அழைத்துச் சென்றார். அடுத்தது தாங்களே என்பதில் மதுவுக்குச் சிறிது நிம்மதியாக இருந்தது. இல்லாவிட்டால் கமலா ஏதாவது இடக்காகக் கதைத்துக் கொண்டு இருப்பாள். அப்படிக்கதைத்தால் இடைவிடாது அதற்குப் பதில் சொல்லிக் கொண்டு இருக்க வேண்டும். நம்பாத அவளிற்குப் பதில் சொல்லிச் சொல்லிச் மதுவிற்குச் சலித்துவிட்டது. அதைத் தொடர்ந்தும் செய்வதற்கு அவனுக்கு இப்போது மனமோ, பொறுமையோ இருக்கவில்லை. கமலாவும் தாங்களே அடுத்தது என்பதை விளங்கிக் கொண்டாள். அவளுக்கு அதை அவனோடு கதைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

‘அடுத்தது நாங்கள்... இல்லையே?’

‘அதில் வேறே உனக்குச் சந்தேகமே?’

‘எனக்குச் சந்தேகம் இல்லை. அதை உங்களுக்கு ஞாபகப்படுத்தினான். விளங்குதா?’

‘சரி... சரி... மெத்தப் பெரிய உபகாரம்’

இவர்கள் கதைத்துக் கொண்டு இருக்கும் பொழுது மருத்துவர் அங்கே வந்தார். கமலாவும் மதுவும் கதைப்பதை நிறுத்தி மருத்துவரைப் பார்த்தார்கள். மருத்துவருக்கு ஏற்கனவே மதுவைத் தெரியும். அதனால் அவர் அவனைப் பார்த்துத் தலையை உள்ளே வரும்படி ஆட்டினார். அதை விளங்கிக் கொண்ட மது எழுந்தான். அவனோடு கமலாவும் எழுந்தாள். மருத்துவருக்கு அது விளங்கவில்லை.

‘மது நீங்கள் மாத்திரம் வாருங்கள்’ என்றார் மருத்துவர். அவரின் கூற்று இங்குள்ள நடைமுறைக்குச் சரியே. ஆனால் இவர்கள் வந்த விடயம் வேறு. அதை இருவரும் இருந்தே கதைக்க வேண்டும். அது மருத்துவருக்கு விளங்கவில்லை. மதுவுக்கு அது பெரும் சங்கடமாய் இருந்தது. இருந்தும் அதை மருத்துவருக்கு விளங்கப்படுத்துவது கட்டாயமாகியது.

‘கமலாவும் என்னுடன் வருகிறாள்’ என்றான் மது மருத்துவரைப் பார்த்து.

‘உங்களுக்குப் பிரச்சினை இல்லை எண்டால் எனக்கும் அதில் பிரச்சினை இல்லை. வாங்க... வாங்க..’

மருத்துவர் சென்று தனது ஆசனத்திலிருந்தார். கமலாவும் மதுவும் தங்களுக்கான ஆசனத்தில் அமர்ந்தார்கள். அவர்கள் அமர்ந்ததும்,

‘சொல்லுங்கள் மது. உங்களுக்கு என்ன பிரச்சினை?’ என்றார் மருத்துவர் வழமை போல.

‘அது ஒரு பெரிய பிரச்சனை. எப்பிடி முழுமையா உங்களுக்கு விளங்கப்படுத்துகிறது என்று எனக்கு விளங்கவில்லை’

‘பருவாய் இல்லைச் சொல்லுங்கள்’

‘நான் எப்பொழுதும் குடித்துவிட்டு அலைகிறேன் என்று கமலா சொல்கிறாள். என்னாலும் அப்படி அடிக்கடி உணர முடிகிறது. ஆனால் அது எப்படி என்று எனக்கு விளங்கவில்லை. உதாரணமாக நான் வேலைக்குச் சென்றுவிட்டு வரும்போது எந்தவித தடுமாற்றமும் இருப்பதில்லை. ஆனால் வீட்டிற்கு வந்து சாப்பிட்ட பின்பு ஒரு மணித்தியாலம் அல்லது இரண்டு மணித்தியாலத்தில் குடித்தது போன்ற மயக்கம் எனக்கே இருப்பதை என்னால் உணர முடிகிறது. கமலா நான் களவாகக் குடிப்பதாகக் குற்றம் சாட்டுகிறாள். எனக்குத் தெரியும் நான் களவாக எதுவும் குடிப்பதில்லை என்பது. இருந்தும் அந்தச் சமாதானம் அவளிடம் எடுபடுவதில்லை. அதுதான் இன்று என்னுடன் வந்து இருக்கிறாள். அவளுக்கு உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்கின்ற எண்ணம். நான் உண்மையைத் தவிர வேறு ஒன்றும் சொல்லவில்லை என்பது எனக்கு மட்டுமே தெரியும். இந்தப் பிரச்சினை எதனால் வருகிறது? எப்படி இதிலிருந்து மீள்வது என்பதைத் தாங்கள் எனக்கு விளக்க வேண்டும்’

‘எனக்கே உங்கள் பிரச்சினை முழுமையாக விளங்கவில்லை. நீங்கள் சொல்வது குழப்பமாக இருக்கிறது. நீங்கள் நிச்சயமாக உண்மைச் சொல்கிறீர்களா? கௌரவத்திற்காய் உண்மையை மறைக்கவில்லையா? அப்படி என்றால் இது எப்படி நடக்கிறது?’

‘நிச்சயமாக நான் துளியளவும் பொய் சொல்லவில்லை. நீங்கள் விளக்கம் சொல்லிப் பிரச்சினையைத் தீர்த்து வைப்பீர்கள் என்று நம்பி வந்திருக்கிறேன். நான் பொய் சொல்கிறேன் என்பதே கமலாவின் முதல் குற்றச்சாட்டு. அதை நீருபித்துக்காட்ட வேண்டும் என்பதற்காய் உண்மை அறியும் இயந்திரத்தில் பரிசோதித்துப்

பார்த்துவிட்டாள். அதில் அவளிற்குத் தோல்வியே கிடைத்தது. இருந்தும் அவளால் என்னை நம்பமுடியவில்லை. உங்களுக்கே குழப்பமாக இருக்கும் போது அவளுக்குக் குழப்பமாக இருப்பதில் எந்த ஆச்சரியமும் இல்லை. எனக்கு இது எப்படி நடக்கிறது என்று விளங்கவில்லை. ஆனால் இதற்கு ஒரு முடிவுகட்ட வேண்டும் என்பது என்னுடைய விருப்பம்' என்றான் மது.

'ஓகே... நீங்கள் செயற்கையாக மது அருந்தவில்லை என்பதை நான் நம்புகிறேன். என்றாலும் இது ஒரு விசித்திரமான பிரச்சினை. இப்படியான பிரச்சினை என்னிடம் வருவது இதுவே முதன்முறை. நான் இதைப்பற்றி மேலும் அறிய வேண்டும். பரிசோதனைகள் நடத்த வேண்டும்'

'நன்றி. நீங்கள் நம்புவது எனக்கு ஆறுதலைத் தருகிறது'

'சரி... நான் கேட்கின்ற கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லுங்கள்'

'நீங்கள் காலையில் என்ன சாப்பிடுவீர்கள்?'

'நான் காலையில் எதுவும் சாப்பிடுவதில்லை. காப்பி மாத்திரம் அருந்துவேன் டொக்ரர். அதோடை காலைச் சாப்பாடு சரி. காலைமை சாப்பிடாமல் விட்டுக் கனகாலம் ஆகுது டொக்ரர். அது ஏதும் பிரச்சினையா?'

'இல்லை. இல்லை. நான் கேட்பதற்குப் பதில் சொல்லுங்க'

'கேளுங்க டொக்ரர்'

'சரி... மத்தியானம் என்ன சாப்பிடுவீங்கள்?'

'மத்தியானம் சலாத் சாப்பிடுவன் டொக்ரர்'

'காலையில் இருந்து வீட்டிற்குத் திரும்பி வரும் வரைக்கும் எந்தப் பிரச்சினையும் இருப்பதில்லை. அப்பிடித்தானே?'

'ம்... நீங்கள் சொல்லுகிறது சரி டொக்ரர்'

'வேலையால வந்து என்ன சாப்பிடுவியள்?'

'சோறுதான் டொக்ரர். அதைச் சாப்பிட்டால் மட்டுமே நிம்மதி கிடைக்கும்'

'ம்... எவ்வளவு சாப்பிடுவீங்கள்?'

‘என்ன டொக்ரர் கேட்கிறியள்? நெடுநேரம் பசி இருந்திட்டு ஒரு நேரம் சாப்பிடுகிறது. கொஞ்சம் வயிறாற்ச சாப்பிடுவன். அப்பிடிச் சாப்பிட்டால் மட்டுமே பசி அடங்கும். பிறகு நிம்மதியாய் இருக்கும்’

‘சோற்றோடை என்ன சேர்த்துச் சாப்பிடுவியள்?’

‘கறி டொக்ரர்’

‘கறி எண்டா... என்ன கறி. என்ன சேர்ப்பியள்?’

‘மீன்... இறைச்சி... மரக்கறி... எண்டு பல வகையாய் இருக்கும் டொக்ரர். கொஞ்சம் உறைப்பாய் இருக்கும்’

‘அது பருவாய் இல்லை. அது பிரச்சினையாய் இருக்காது’

‘அப்ப எது டொக்ரர் பிரச்சினை? சாப்பாட்டில் ஏதும் பிரச்சினையா டொக்ரர்? அப்பிடி எண்டா அதை மாற்றலாம் டொக்ரர்?’

‘மாற்றலாம். அதை நாங்கள் முதல் செய்து பார்க்க வேணும். அதுக்கு முதல் சில பரிசோதனையும் செய்ய வேணும்’

‘என்ன செய்ய வேணும் டொக்ரர்?’

‘முதல் மலம் பரிசோதிக்க வேணும். நீங்கள் அதற்கான தகவலை வரவேற்பறையில் உள்ள தாதிகளிடம் பெற்றுக் கொள்ளலாம். அதன் பின்பு மேற்கொண்டு நாங்கள் என்ன செய்வது என்று யோசிக்கலாம். இது ஒருவகை வருத்தமாக இருக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன். நீங்கள் உட்கொள்ளும் மாப்பொருள் உங்கள் வயிற்றில் இருக்கும் மதுவங்களால் மதுவாக்கப்படுவதாய் இருக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன். பரிசோதனைகள் முடிந்தால் மட்டுமே அதைப்பற்றி விபரமாகச் சொல்ல முடியும். முதலில் மலத்தைப் பரிசோதிப்போம். பின்பு உங்களுக்கு குளுக்கோஸ் தந்து பரிசோதிக்க வேண்டும். அவை எல்லாம் ஒவ்வொன்றாகச் செய்யலாம். நீங்கள் மாப்பொருளை இயலுமானவரைத் தவிர்த்துக் கொள்ளுங்கள். அப்படிச் செய்வதால் உங்களுக்கு ஏதாவது மாற்றம் தெரிகிறதா என்று அவதானியுங்கள்’

‘அப்ப இவர் குடிக்காமலே வெறிக்குதா? இது ஒரு வருத்தமா?’ என்றாள் கமலா நம்பமுடியாதவளாய்.

‘அதில் உங்களுக்குச் சந்தேகம் வேண்டாம் கமலா. இது ஒரு வியாதியாகவே இருக்க வேண்டும். உங்கள் கணவரை முதலில் நம்புங்கள். பிரச்சினையை நாங்கள் பரிசோதனையால் கண்டு பிடிக்க முடியும். நீங்கள் பயப்பட வேண்டாம். அவரைப் பழைய நபராக விரைவில் பார்க்க முடியும். அவர் மாப்பொருள் எடுக்காது விட்டாலே

பழைய நிலைமைக்குத் திரும்பி விடுவார் என்று நான் நம்புகிறேன். ஆனால் என் ஊகம் முடிவல்ல... எதற்கும் முயற்சியுங்கள். விரைவில் நாங்கள் பிரச்சினையைக் கண்டு பிடித்துவிடலாம்'

‘எனக்கு மிகவும் கவலையாக இருக்கிறது. நான் தேவை இல்லாது அவரைச் சந்தேகப்பட்டுவிட்டேன். அதை எண்ண எண்ண இப்போது மிகவும் கவலையாக இருக்கிறது’

‘கவலைப்படாதீர்கள் கமலா. குடும்பம் என்றால் இப்படியே இருக்கும். இப்பொழுதாவது நீங்கள் உண்மையை உள்வாங்கிக் கொள்வது மகிழ்ச்சியே. நீங்கள் அவரின் உணவில் தற்காலிகமாக எவ்வளவு மாப்பொருளைக் குறைத்துக் கொடுக்க முடியுமோ அவ்வளவு குறைத்துக் கொடுங்கள். புரதம் நிறைந்த உணவுப் பொருட்களை அவர் அதிகம் சாப்பிடலாம். அதனால் எந்தவித பாதிப்பும் ஏற்படாது’

‘நிச்சயமாக நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன் டொக்ரர். எனக்கு இப்போது மதுவை எண்ணும் பொழுது பெருமையாக இருக்கிறது. நான் அவரை நம்பாது மிகவும் கஸ்ரப்படுத்தி இருக்கிறேன் என்பது எனக்குச் சிறுமையாகத் தோன்றுகிறது. எப்படி நான் இத்தத் தவற்றிற்கு மன்னிப்புக் கேட்பேன் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை’

‘வாழ்க்கை என்றால் அப்படியே. நீங்கள் இருவரும் மிகவும் அழகான ஒரு குடும்பம். மது மிகவும் கனிவானவர் போன்று தோன்றுகிறார். அவரை நீங்கள் முழுமையாக நம்பலாம். இது ஒரு விசித்திரமான வருத்தம். ஆரம்பத்தில் பலரையும் குழப்பமடைய வைக்கும். பரிசோதனை முடிவுகள் வருவதற்கு முன்பு முழுமையாக என்னால் சொல்ல முடியாது. பரிசோதனையில் நான் நினைப்பது சரியாக இருந்தால் நீங்கள் அதைப் பற்றிப் பயப்படத் தேவையில்லை. அதை நாங்கள் சமாளிக்கலாம்’

‘இதைக் கேட்க எனக்கு மிகவும் நிம்மதியாய் இருக்கிறது டொக்ரர்’ என்றாள் கமலா.

‘நீங்கள் கீழே செல்லுங்கள். பரிசோதனைக்குக் கட்ட வேண்டிய பணத்தைக் கட்டிவிட்டுச் செல்லுங்கள். பரிசோதனை முடிவு வந்ததும் நான் உங்களுடன் தொடர்புகொண்டு கதைக்கிறேன்’

‘நன்றி டொக்ரர்’

பின்பு இருவரும் புறப்பட்டுப் பரிசோதனை நிலையத்திற்குச் சென்றனர். அங்கே பணம் கட்டிய பின்பு அவர்கள் கொடுத்த உபகரணத்தை வாங்கிக் கொண்டு இருவரும் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டனர். அதுவரையும் மௌனமாக இருந்த கமலாவால் அதற்கு மேல் மௌனமாக இருக்க

முடியவில்லை. அவளுக்கு அவனைத் தான் அதிகமாகத் துன்புறுத்திவிட்டதான் உணர்வு. அதை எப்படிச் சரிக்கட்டுவது என்பது அவளுக்கு விளங்கவில்லை. கரைப்பார் கரைத்தால் கல்லும் கரையும் என்கின்ற நம்பிக்கையுடன் அவள் அவனைக் கரைக்கத் தொடங்கினாள். மதுவுக்கும் கமலா இப்படி ஏதாவது தொடங்குவாள் என்பது தெரியும். எதற்கும் அவளாகக் கதைக்கட்டும் என்று காத்திருந்தான்.

‘சொறி’

‘ஆளு...?’

‘சொறி’

‘என்னத்துக்கு இப்ப இந்தச் சொறி?’

‘உங்களைப் பிழையா விளங்கிக் கொண்டதுக்கு’

‘ஓ... அதுக்கா. அதுக்கு என்னைப் பொறுத்தவரையில் உனக்கு மன்னிப்பே கிடையாது’

‘நான் செய்தது தப்பு. உங்களை நம்பாதது அதைவிடப் பெரிய தப்பு எண்டு தெரியும். அதுக்கு எல்லாம் முக்கிய காரணம் உங்களில் இருந்த அளவிட முடியாத அன்பு. அதை நீங்கள் விளங்கிக் கொள்ள வேணும். உங்களில் உள்ள வெறுப்பிலையோ அல்லது வீம்பிற்கோ சண்டை பிடிக்க வேணும் எண்டு நான் அப்பிடிச் செய்ய இல்லை. அது உங்களுக்கு நல்லா விளங்கும். விளங்கிக் கொள்ளுவியள் எண்டு நான் நினைக்கிறன்’

‘நீ என்ன சமாதானம் வேணும் எண்டாலும் செய்து பார்க்கலாம். ஆனா நான் உன்னை இந்த ஜென்மத்தில மன்னிக்கமாட்டன். அதை நீ ஒருநாளும் எந்நிட்டை இருந்து எதிர்பார்க்க முடியாது’

‘ஏன் என்னை மன்னிக்கமாட்டியள்? நான் என்ன அப்பிடி மன்னிக்க முடியாத குற்றமா செய்திருக்கிறன்?’

‘ஓ... மன்னிக்கிற குற்றமா இது? இவ்வளவு காலம் என்னோடை ஒண்டா வாழ்ந்துபோட்டு நீ என்னிலை நம்பிக்கை இல்லாமல்... சீ... நீ இப்பிடிச் கேவலமாய் இருப்பாய் எண்டு நான் ஒரு நாளும் நினைக்க இல்லை. அதை என்னால என்னைக்கும் ஜீரணிக்க முடியாது. சீ... உன்னை நினைக்கவே இப்ப வெறுப்பாய் இருக்குது’

‘சொறி... சொறி... சொறி... நான் உங்களைக் காயப்படுத்த வேணும் எண்டு நினைச்சு எதையும் சொல்ல இல்லை. எல்லாம் உங்களில்

இருந்த அன்பில் மட்டுமே அதைச் செய்தன். அதை நீங்கள் முழுமையா விளங்கிக் கொள்ள வேணும். என்னை நிலைமையில் இருந்து யோசிச்சுப் பாருங்க... நான் செய்தது சரியா அல்லது பிழையா எண்டது அப்ப உங்களுக்கு விளங்கும். உங்களிட்டை இருந்து நான் அந்தப் புரிந்துணர்வை எதிர்பார்க்கிறன்'

'உந்தச் சமாளிப்பு எல்லாம் என்னிட்டை எடுபடாது. நீ உந்த முயற்சியைக் கைவிடுகிறது நல்லது. எதுக்குப் பயனளிக்காத முயற்சி எல்லாம். நீ செய்தது என்னை அப்பிடிப் பாதிச்ச இருக்குது'

'நான் இந்த முயற்சியைக் கைவிட முடியாது. இது என்னுடைய வாழ்க்கை. நான் விக்கிரமதித்தனாட்டம் இந்த முயற்சியைக் கைவிடாமல் தொடர்ந்து கொண்டே இருப்பன். அது முருங்கை மரமாய் இருந்தால் என்ன பனி மலையாய் இருந்தால் என்ன?'

'நீ நல்லாய் முயற்சிசெய். நான் அந்த விக்கிரமதித்தனுக்கு ஒரு நாளும் மயங்கமாட்டன்'

'பார்ப்பம்... கரைப்பார் கரைத்தால் கல்லும் கரையும் எண்டுவினம். உங்களைக் கரைக்க முடியாதா என்ன?'

'கல்லுக் கரையலாம். என்னை ஒரு நாளும் கரைக்க முடியாது'

'உங்களுக்கு எந்நில இருக்கிற அன்பு அவ்வளவு தானா?'

'எனக்கு உன்மேல நிறைய அன்பு ஒரு காலத்தில இருந்திச்சது. இப்பவும் நீ அதை எதிர்பார்க்க முடியாது. அதுக்குக் காரணம் நீதான். இவ்வளவிற்குப் பிறகும் நான் மாறாமல் இருப்பன் எண்டு நீ எப்பிடி எதிர்பார்க்க முடியும்? நான் ஒண்டும் புத்தன் இல்லை. அதை நீ விளங்கிக்கொள்'

'நான் அதை இல்லை எண்டு சொல்ல இல்லையே? நான் உங்களை நம்பாதது பெரிய தப்பு. அதுக்காக நான் இப்ப நிறையக் கவலைப்படுகிறன். ஆனா உலகத்தில் தப்புப் பண்ணாத மனிசரே இருக்க முடியாது. நானும் சாதாரணமாக அதில ஒருத்தி. உங்களுக்கு தப்பை மன்னிக்கிற பெரிய மனசு இருக்குது எண்டு நான் எதிர்பார்க்கிறன். அது நீங்கள் எனக்குத் தருகிற மன்னிப்பாகவும் இருக்கும்... தண்டனையாகவும் இருக்கும்... நீங்கள் எப்பிடிப் புத்தர் இல்லையோ நானும் அப்பிடீயே. மனிசர் எண்டா பிழைவிடுகிறது வழமை. அதை மன்னிக்கிறதும் வழமை. இது உங்களுக்கு விளங்கும் எண்டு நினைக்கிறன்'

'இங்க பாரடா இவ்வை..'

‘என்ன இங்க பாரடா?’

‘நீ இப்ப நல்லாய் கதைக்கிறாய்’

‘நான் நல்லாய் கதைக்கேல்லை. நல்லதை மட்டும் கதைக்கிறேன். உண்மையை மட்டும் சொல்லுகிறேன். நீங்கள் யதார்த்தத்தை விளங்கிக் கொள்ள வேணும். அதை ஏற்றுக் கொள்ள வேணும்’

‘ஓ..’

‘பகிடி விடாதையுங்க... நான் சீரியஸ்சாக் கதைக்கிறேன். நீங்கள் விளங்கிக் கொள்ளுவியள் எண்டு நினைக்கிறேன்’

‘அது எனக்குத் தெரியும். அதைப் பற்றி ஆறுதலா யோசிக்கலாம். இப்ப ஒரு அவசரமும் இல்லை’

‘மிஞ்சினாக் கெஞ்சுவார். கெஞ்சினா மிஞ்சுவார் எண்டுவினம். அதைப் போல இருக்குது இப்ப உங்கடை நடப்பு. அடக்கி வாசியுங்க... பிறகு திரும்பவும் கஸ்ரப்படுவியள்’

‘வெருட்டுறியா?’

‘அப்ப ஒழுங்காப் பதில் சொல்லுங்க’

‘என்னால இப்பிடித்தான் பதில் சொல்ல முடியும். விருப்பம் எண்டாக் கேள். இல்லாட்டிப் போய் உன்ரை அலுவலைப் பார்’

‘சரி சரி கோவிக்காதையுங்க... இப்ப கோவிக்காமல் சந்தோசமாய் இருக்க வேண்டிய நேரம். இதுவரையும் சண்டைபிடிச்சது காணும். தயவு செய்து விளங்கிக் கொள்ளுங்க’

‘சரி... சரி... என்ன செய்கிறது?’

‘பாவத்திற்காகக் கதைக்கக் கூடாது. முதல்ல முழுமையா மன்னிக்க வேணும்... பிறகு எங்கடை பிரச்சினையைக் கதைக்க வேணும். அது அழகு எண்டு நான் நினைக்கிறேன்’

‘அதுக்கு எல்லாம் நாள் எடுக்கும். இப்போதைக்கு வேணும் எண்டால் யுத்த நிறுத்தம் செய்யலாம். அது மட்டுமே என்னால இண்டைக்குச் செய்யக் கூடியது. உனக்கு நல்லா விளங்கிச்சா?’

‘என்னால அதை எல்லாம் ஒத்துக் கொள்ள முடியாது. தயவு செய்து உங்கடை எண்ணத்தை மாத்துங்க’

‘நீ ஒத்துக் கொண்டால் என்ன ஒத்துக் கொள்ளாட்டி என்ன? நான் என்ன முடிவு செய்திருக்கிறேனோ அப்படித்தான் நடக்க முடியும்.

உனக்காகக் கொஞ்சம் விட்டுத் தரலாம். ஆனா முழுமையா விட்டுத்தர முடியாது'

'உங்களோடை கதைச்சுப் பிரயோசனம் இல்லை. எனக்கு நிறைய வேலை இருக்குது'

'ம்... நல்லது போய் அதைப் பார்'

7

அன்று சாந்தன் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டான். வழமையாக ஆறுதலாகக் கதைப்பதற்கே அழைக்கிறான் என்று எண்ணிய மது தொலைபேசியை எடுத்தான். தொலைபேசியை எடுத்த மதுவிற்குக் கவலையாக இருந்தது. மறுவேளைகளில் தொலைபேசி எடுத்தால் உற்சாகமாகக் கதைப்பவன் இன்று தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டுவிட்டு எதுவும் பேசாது மௌனம் சாதித்தது மதுவுக்கு என்னவோ போன்று இருந்தது. அவன் அதற்குமேல் பொறுமைகாக்க விரும்பவில்லை. ஏதோ நடந்து இருக்கிறது என்பது அவனுக்கு விளங்கியது. ஆனால் என்ன நடந்தது என்று மாத்திரம் விளங்கவில்லை. அதைக் கேட்டே அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதை முடிவு செய்தவனாய்,

'என்ன போனை எடுத்திட்டுப் பேசாமல் இருக்கிறாய் சாந்தன்?' என்றான்.

'என்னால பேசமுடிய இல்லை மது. எனக்கு ஏன் இப்பிடி நடக்குது மது? ஏன் கடவுள் என்னை மாத்திரம் இப்பிடிச் சோதிக்கிறான் மது? நான் என்ன செய்கிறது மது? செத்துப் போயிடலாம் போல இருக்குது'

என்று கூறியவனின் குரல் உடைந்து அழுகையாக மறுமுனையில் தெறிப்பது மதுவிற்கு அபஸ்சுரமாகக் கேட்டது. அவன் அதை எதிர்பார்க்கவில்லை. அவனால் அதைத் தாங்க முடியவில்லை. இதயம் பறப்பதற்காய் அடிப்பது போல அடித்தது. அவனுக்குக் கட்டுப்படுத்த முடியாத பதட்டமாக இருந்தது. தனது பதட்டத்தால் அவனை மேலும் பதட்டப்படுத்தக்கூடாது என்பதால் அதை மறைத்துக் கொண்டு சமாதானமாக அவன் பேசத் தொடங்கினான்.

'என்ன நடந்தது சாந்தன்? நீ ஏன் அழுகிறாய்? லாவண்ணியா எப்பிடி இருக்கிறான்? அவள் ஏதும் செய்தாளா?'

'ஓமடா மது. அவள்தான்... நான் என்ன செய்கிறது?'

‘என்ன சாந்தன் செய்தவன்? இப்ப என்ன செய்கிறான்? இப்ப எப்பிடி இருக்கிறாளா?’

‘அவளைக் கொஸ்பிறற்றல்ல அட்மிட் பண்ணி இருக்குது? எனக்கு என்ன செய்கிறது எண்டு தெரிய இல்லை’

‘என்ன? என்ன செய்தவன்? திடீரெண்டு அவளுக்கு என்ன நடந்தது? இப்ப எப்பிடி இருக்கிறான்?’

‘அவள் தற்கொலை செய்யக் கையை அறுத்துக் கொண்டு அறையிக்க கிடந்து இருக்கிறாள். லதா ஒரு மாதிரி அதைக் கண்டு பிடிச்சிட்டாள். கதவை உடைச்சுத்தான் ஆளை வெளிய கொண்டு வந்தன். ஏதோ நல்ல காலம் அரும்பொட்டில தப்பிட்டாள். நேரத்திற்குக்கொண்டு போனதால் இரத்தமும் குளுக்கோசும் ஏத்தி ஒருமாதிரி ஆளைக் காப்பாத்திப் போட்டாங்கள்’

‘அப்ப நாங்கள் இப்ப கொஸ்பிறற்றலுக்கு வாறம் சாந்தன். அவளை நாங்கள் பார்க்க வேணும். அவளோடை நாங்கள் கதைக்க வேணும்’

‘அது முடியாது மது’

‘ஏன்?’

‘அவளோடை இப்போதைக்கு தாங்கள் கதைக்கிறம் எண்டு சொல்லுகிறாங்கள். அவங்கடை தரப்பி போல. அதால் எந்த அளவுக்குப் பிரயோசனம் இருக்கோ தெரியாது. ஆனா இப்போதைக்கு அவளைப் பார்க்க ஏலாது. இது ஒரு வகையில் நல்லது எண்டும் சொல்லலாம். ஏன் எண்டால் இப்ப அவங்களுக்கு உண்மையான பிரச்சினை விளங்கி இருக்குது எண்டு நினைக்கிறன்’

‘ம்... அதுவும் ஒருவகையில் நல்லதுதான். இவங்கள் சிலவேளை உண்மையானதுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல் விட்டிடுவாங்கள். பிறகு பிரச்சினை பெரிசாக அதைப் பற்றி அக்கறைப்படுவாங்கள். அப்பிடித்தான் இதுவும் இருக்குது. அது எனக்கே வரும் எண்டு நான் நினைக்க இல்லை. ஆனால் எனக்கே அது வந்து இருக்குது. நான் என்ன செய்கிறது?’

‘கவலைப்படாத சாந்தன். எல்லாம் மாறும். லாவண்ணியாவும் குணமாவன். நாங்கள் எல்லாரும் சந்தோசமாய் இருப்பம். நீ தேவை இல்லாமல் கவலைப்படாத. எல்லாம் கெதியாகச் சரியாகீடும்’

‘நீ ஏதோ ஆறுதலுக்குச் சொல்லுகிறாய். நானும் அப்பிடி எண்டுதான் இவ்வளவு காலமும் இருந்தன். ஆனா என்ன மாறி இருக்குது?’

ஒண்டும் மாற இல்லை. அவள் வர வர மோசமாகிப் போய்க்கொண்டு இருக்கிறாள்’

‘அப்பிடி எல்லாம் நீயே மனதை விட்டிடாத சாந்தன். அவள் கெதியாகச் சரியாகிடுவாள். நீ நம்பிக்கையோடை இருந்தால் அவளும் முழுமையாக் குணமடைய முடியும். அதால் நீ இப்பிடி எதிர்மறையா சிந்திக்கிறதை விட்டிடு’

‘நான் எதிர்மறையாச் சிந்திக்க வேணும் எண்டு இல்லை. அப்பிடித்தானே நிலைமை இருக்குது. எதை வைச்சு என்னை நம்பிக்கையோடை இருக்கச் சொல்லுகிறாய்?’

‘நம்பிக்கைதான் வாழ்க்கை எண்டுகினம். இது உன்னுடைய மகளின்ரை வாழ்க்கை. உனக்கு இதைவிட எந்த தெரிவும் இல்லை. நீ உன்னுடைய மகளுக்காக எப்பிடி எண்டாலும் அதைச் செய்ய வேணும்’

‘என்னவோ சொல்லுகிறாய். என்னுடைய நிலைமையில் இருந்து இதைப்பற்றி நீ சிந்திக்க வேணும். எனக்கு எவ்வளவு வேதனையாகவும், கவலையாகவும் இருக்குது தெரியுமா?’

‘கொஞ்சம் பொறு. அமைதியா இரு. எல்லாம் ஆறுதலாய் யோச்சிச்சுச் செய். அப்ப எல்லாம் சரியாகும். நீ தேவை இல்லாமல் பயப்பிடாதே. அவள் நல்லாய் வருவாள்’

‘நானும் அந்த நம்பிக்கையோடையே இருக்கிறேன். இல்லாட்டி என்னுடைய வாழ்க்கைக்கு என்ன அர்த்தம்?’

‘சரி சாந்தன் அமைதியா இரு. எப்ப அவங்கள் பார்க்கலாம் எண்டு சொல்கிறாங்களோ அப்ப எங்களுக்கு உடனடியாகப் போன் பண்ணிச் சொல்லு. நாங்கள் அவளை வந்து பார்க்க வேணும். லதாவைக் கவலைப்படாமல் இருக்கச் சொல்லு. ஏலும் எண்டா நாங்கள் உங்களைக் கெதியா வந்து பார்க்கிறம்’

‘சரி நான் போன் பண்ணுகிறேன். எப்ப எண்டாலும் பிரச்சினை இல்லை... நீங்கள் எப்பவும் வீட்டை வரலாம். நாங்களும் தனியத்தானே இருக்கிறம்’

‘ம்... விளங்குது. எல்லாரும் இங்க தனியாகத்தான் இருக்கிறம். அதுதான் இங்கத்தை யதார்த்தம். நாங்கள் கெதியா வாறம்’

‘சரி மது உங்களையும் நான் தேவையில்லாமல் கவலைப்படுத்திக் கொண்டு இருக்கிறேன். நீ பிறண்ட்தான். எண்டாலும் நான் நிறையத்

தொந்தரவு கொடுக்கிறன். இனிமேலைக்கு நான் இப்பிடித் தொந்தரவு கொடுக்கக் கூடாது என்று நினைக்கிறன்’

‘ஏனடா இப்பிடித் கதைக்கிறாய்? பிறண்டெண்டா பிறண்ட்தானடா. அதுக்கு எல்லாம் வரையறை விதிக்கக் கூடாது. நீ எப்ப எப்பிடித் தொடர்பு கொண்டாலும் எனக்கு மனமார்ந்த சந்தோசம். அதில எப்பவும் எந்த மாற்றமும் இருக்காது. உனக்கு எப்பவும் அதில எந்தச் சந்தேகமும் இருக்கத் தேவையில்லை’

‘உண்மையில் நான் இந்த வகையில் புண்ணியம் செய்தவன். சந்தோசமடா. எனக்கு எப்பவும் உன்னை நினைக்கப் பெருமைதானடா’

‘அதுதான் எனக்கும். நீ என்னுடைய நண்பன். நண்பன் எண்டா அதுக்கு முன்னுக்கு எதுவும் வரமுடியாது’

‘விளங்குது. எனக்கு லாவண்ணியா சரியாக இருந்து இருந்தால் வாழ்க்கையில் என்ன குறை? ஆனா அதுதான் பிழைச்சப் போச்சது’

‘அதுதான்ரா வாழ்க்கை. அதுவே கடவுளின்ரை விளையாட்டு. எல்லாம் கிடைச்ச நாங்கள் எப்பவும் சந்தோசமாய் இருந்தால் கடவுள் எண்டே நினைப்பே இல்லாமல் போயிருவமோ என்று அவருக்கே பயம் போல இருக்குது. அதுதான் இப்பிடியான சோதனை போல. எங்களால என்ன செய்யமுடியும்? நாங்கள் சாதாரண மனிசர்கள்தானே?’

‘அது ஏதோ கேட்கச் சரியாக இருக்கும். ஆனால் அனுபவிக்கச் சரியாக இருக்காது எண்டதை அனுபவிக்கேக்கைதானே தெரியுது. அதுதான் இப்ப என்னுடைய நிலைமை’

‘அது உண்மைதான். அதை யாரும் மறுக்க முடியாது. எண்டாலும் நம்பிக்கையோடை வாழவேணும். எல்லாம் எங்கடை விருப்பப்படியா நடக்கும்? நாங்கள் கட்டாயம் எல்லாத்தையும் சமாளிக்க வேணும்’

‘ம்... நீ சொல்லுகிறது சரி. எது எண்டாலும் போராட வேணும். அது எனக்கு இப்ப விளங்குது. நான் இனி என்னை மாத்திக் கொள்ள வேணும் என்று நினைக்கிறன்’

‘ம்... நீ இப்ப சொல்லுகிறது பொன்னான வார்த்தை’

‘அனுபவம் வாழ்க்கையில் கிடைக்கிற முக்கியமான ஞானம் இல்லையே? மரண வேதனையான அனுபவங்கள் தொடராக வாழ்க்கை ஞானத்தைத் தருகுது. அந்த அக்கினியை மிதிக்கிறது பெரும் சோதனை’

‘சரி கவலைப்படாமல் இரு... நான் நேரம் கிடைக்கேக்க உனக்குப் போன் பண்ணுகிறேன்’

‘ஓகே வாய்’

‘வாய்’

8

மருத்துவரிடம் பரிசோதனைக்கான பொருளைக் கொடுத்து ஒரு கிழமை இருக்கும். மருத்துவர் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு தன்னை வந்து சந்திக்குமாறு மதுவைக் கேட்டுக் கொண்டார். அதைத் தொடர்ந்து கமலாவுக்கும் மதுவுக்கும் பரபரப்பாய் இருந்தது. கமலாவிற்குத் தான் சந்தேகப்பட்டது எல்லாம் பிழையானதில் தொடர்ந்தும் வருத்தமாக இருந்தது. மதுவைத் தான் ஒருபோதும் அப்படி எண்ணி இருக்கக்கூடாது என்பது விளங்கியது. பிழை விட்டாகிவிட்டது. அதை இனி மாற்ற முடியாது. அதிலிருந்து பாடம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதை அவள் உணர்ந்து கொண்டாள். மதுவிற்குக் கோபம் இருக்கிறது. இருந்தாலும் அவன் மாறிவிடுவான் என்பதை அவள் முழுமையாக நம்பினாள். அதற்குக் காலம் எடுக்கும். பொறுமையாக இருக்க வேண்டும். இன்றும் மருத்துவர் மதுவை வரவளைத்ததைத் தொடர்ந்து கமலாவும் அவனோடு போவதாய் முடிவு செய்திருந்தாள். முடிவு செய்தாலும் மது ஒத்துக் கொள்வானா என்பது அவளுக்கு விளங்கவில்லை. என்றாலும் அவள் ஒரு நம்பிக்கையில் புறப்பட்டுவிட்டாள். இப்போதாவது அவனிடம் அனுமதி கேட்க வேண்டும். மதுவிற்குக் கோபம் குறையும் வரையும் அவதானமாக இருக்க வேண்டும் என்பது அவளுக்கு விளங்கியது. சிலவேளை இதுவே தப்பு என்று அவன் கூறினாலும் கூறலாம் என்கின்ற பயமும் அவளிடம் இருந்தது. அதை எல்லாம் நினைத்து நேரத்தை வீணாக்காது தனது மனக்கிடக்கையை அவள் தெரிவிக்கத் தயாரானாள்.

‘அப்பா... நானும் உங்களோடே வாறன்’

‘அது என்ன அப்பா? நான் உனக்கு முதல்ல அப்பா இல்லை. எனக்கு உந்த அப்பா எண்டு கூப்பிடுகிறது எல்லாம் பிடிக்காது. அது உனக்குத் தெரியாதே? அடுத்ததா நான் என்னுடைய சொந்தப் பிரச்சினையா டொக்ரரிட்டை கதைக்கப் போகிறேன். நீ அங்க எதுக்கு வாறாய்? எனக்குத் தனியப் போய் வரத் தெரியும். இப்ப எனக்கு என்ன பிரச்சினை எண்டு உனக்குத் தெரியும். அதை எப்பிடிச் சமாளிக்கிறது எண்டும் எனக்குத் தெரியும். நீ தேவை இல்லாமல் உன்னை நேரத்தை வீணாக்க வேண்டாம்’

‘உங்கடை கோபத்தை இப்ப எந்நிலை காட்டாதையுங்க... அப்பா எண்டு உங்களைக் கூப்பிடாமல் வேறை எப்பிடிச் கூப்பிடுகிறது? ஏன் உங்களைப் பழைய காலத்தில கூப்பிட்டது போலக் கூப்பிட வேணுமே? அதைவிட டொக்ரர் சொல்லாமல் நீங்களே ஒரு முடிவுக்கு வராதேங்க... எதுக்கும் கொஞ்சம் தயவு செய்து அடக்கி வாசியுங்க... அதுதான் நல்லது’

‘என்ன எண்டாலும் நான் குடிகாரன் எண்டு டொக்ரர் சொல்ல இல்லை. அது மாறாது எண்டுகிறதும் எனக்கு நல்லாய் தெரியும். ஏன் எண்டா எனக்கு நான் யார் எண்டுகிறது நல்லாத் தெரியும்’

‘தப்பு. நான் சந்தேகப்பட்டது தப்பு. அதுக்காக அதையே பிடிச்சுக் கொண்டு அலைவியளா? கொஞ்சம் மன்னிச்சு நல்ல மனிசரா நீங்க இருங்க... நான் பிழை விட்டீட்டன் எண்டதுக்காக நீங்களும் குழந்தைப் பிள்ளையாட்டம் அடம் பிடிக்கிறது நல்லாய் இல்லை’

‘ஓ இப்பதான் இந்த ஞானம் எல்லாம் வருகுது போல இருக்குது. நீ என்ன எண்டாலும் சொல். ஆனா நான் இப்ப போக வேணும்’

‘நான் என்ன போக வேண்டாம் எண்டா சொல்லுகிறன். நானும் உங்களோட வாறன் எண்டு சொல்லுகிறன்’

‘நீ அங்க வந்து என்ன செய்யப் போகிறாய் எண்டுதான் நான் கேட்கிறன். உனக்கு இன்னும் எந்நில நம்பிக்கை வரவில்லையா? தொடர்ந்து சந்தேகம் போல இருக்குது’

‘ஐயோ... அப்பிடி எல்லாம் இல்லை. தயவு செய்து அது என்ன வருத்தம்... அதை எப்பிடி மாத்தலாம் எண்டதை அறிய வேணும் எண்ட ஆர்வத்தில் வாறன் எண்டிறன். சரி... நீங்கள் இவ்வளவு வேண்டாம் எண்டால் நான் வர இல்லை. எனக்குக் கொடுத்து வைச்சது அவ்வளவுதான்’

‘நீ அரைகுறை விருப்பத்தோட இங்க நிக்க வேண்டாம். சரி என்னோட வா. வந்து இதையும் பார். அப்பதான் உன்னுடைய சந்தேகம் முழுமையாகப் போகும். அதுக்குப் பிறகு உனக்கு நிம்மதியா இருக்கும்’

‘நான் அதுக்காக வரவேணும் எண்டு சொல்ல இல்லை. நீங்கள் அப்பிடி எண்டாத் தனியப் போயிட்டு வாங்க’

‘இல்லை... பருவாய் இல்லை... வா’

‘உங்களுக்கு முழுமையான விருப்பம் இல்லாமல் நான் வர இல்லை. நீங்கள் தனியப் போயிட்டு வாங்க’

‘எனக்கு முழுமையான விருப்பம். நீ இப்ப என்னோடை வா. போகிறதற்கு நேரம் ஆகது. பிந்திப் போனா பிறகு திரும்ப வேற நேரம் எடுக்க வேணும். மிஸ் பண்ணின நேரத்திற்கும் காசு கட்ட வேணும். ஏன் தேவை இல்லாத சிக்கல்கள் எல்லாம். இதெல்லாம் உனக்கும் தெரியும்தானே?’

‘ம்... அதுவும் உண்மைதான்... சரி வாங்க கெதியாப் போவம். என்மேல கோபம் இல்லையே?’

‘இல்லை... வா’

‘தாங்ஸ் அப்பா..’

‘அது மனதில் இருக்கட்டும்’

‘நிச்சயமா இருக்கும். நான் உங்களை நம்பாததிற்குச் சொறி அப்பா. நான் உங்களை முழுமையா நம்பி இருக்க வேணும் எண்டது இப்ப விளங்குது. எண்டாலும் தப்பு தப்புதான்’

‘சரி... வா..’

அதன் பின்பு இருவரும் புறப்பட்டு மருத்துவரிடம் சென்றார்கள். மது இப்பொழுது உணவில் கவனமாக இருந்தாலும் கமலாவே வாகனத்தைச் செலுத்தினாள். மருத்துவரிடம் இருந்து முடிவு வரும்வரைக்கும் தானாக எந்த இறுதி முடிவுக்கும் வரவேண்டாம் என்று அவன் எண்ணி இருந்தான். இருந்தும் மதுவுக்குத் தன்னால் இப்பொழுது வாகனத்தைச் செலுத்த முடியும் என்கின்ற நம்பிக்கை இருந்தது. இருந்தாலும் கமலா வாகனம் ஓட்டுவதை அவன் தடுக்கவில்லை. எதற்கும் நாங்கள் பாதுகாப்பாய் இருப்பதே நல்லதென அவன் மனதில் முடிவு செய்துகொண்டான். ஆனால் கமலா வாகனத்தைச் செலுத்தும் பொழுது தானும் அப்படி விரைவாக வாகனத்தைச் செலுத்த வேண்டும் என்கின்ற எண்ணம் அவனிடம் வந்தது. எப்படி இருந்தாலும் தான் அதற்குப் பொறுத்திருக்க வேண்டும் என்பதை விளங்கியவனாய் மௌனமாக இருந்தான். கமலாவுக்கு அவன் மௌனம் பிடிக்கவில்லை. அதனால் அவள்,

‘என்ன பேசாமல் இருக்கிறியள்?’ என்றாள் அவனைப் பார்த்து.

‘நான் பேசினால் நீ நம்பிடுவாயாக்கும்? பிரயோசனம் இல்லாமல் நான் கதைச்சால் என்னை விசரன் எண்டு நினைக்க மாட்டினமா?’

‘ச்... திரும்பவும் தொடங்காதையுங்க. நடந்தன நடந்தனவாக இருக்கட்டும். இனி நடக்கிறதை மட்டும் நாங்கள் பார்ப்பம்’

‘ஓ இப்பதான் இந்தத் தத்துவங்கள் எல்லாம் வெளிய வருகுது போல? இது கொஞ்சம் முதல் வந்து இருந்தால் நல்லாய் இருந்திருக்கும். சரி பருவாய் இல்லை’

‘பிளீஸ்... தயவு செய்து..’

‘சரி... சரி... நானும் உன்னை மாதிரி இருக்க முடியாது’

‘அப்பாடி... இப்பவாவது மனது வந்திச்சே?’

‘என்ன செய்கிறது? நானும் விழுந்து கடிக்கவா முடியும்?’

‘சரி நான் அப்பிடியே இருந்திட்டுப் போகிறேன்’

‘விளங்கினால் சரி..’

‘நல்லாய்ப் படிச்சாச்சுது. இப்ப எனக்கு நல்லாய் உண்மை விளங்கிட்டுது. இனி ஒரு நாளும் இப்பிடி நடக்காதப்பா... தயவு செய்து என்னை விட்டிடுங்க... மன்னிச்சிடுங்க... திரும்பவும் சொறி... சொறி... விளங்கிச்சா?’

‘அது நல்லது. இப்பிடியே இருந்துகொள். அது எங்கள் இருவருக்கும் நல்லது’

வழமை போல மருத்துவருக்காய் சிறிது நேரம் காத்திருக்க வேண்டி வந்தது. காத்திருப்பு முடியவும் மருத்துவர் அவர்களை உள்ளே அழைத்துச் சென்றார். அப்போது அவர் சிரித்தவண்ணம் சென்றார். அதனால் அவர் மனதில் என்ன இருக்கிறது என்பதை மதுவால் சற்றும் மதிக்க முடியவில்லை. கமலாவுக்கும் எதுவும் விளங்கவில்லை. மதுவின் முகத்தைப் பார்த்த வண்ணம் உள்ளே வந்தாள். மருத்துவர் உள்ளே சென்றதும் ஆசனத்தில் அமருமாறு கேட்டுக் கொண்டார். பின்பு இருவரும் ஆசனத்தில் அமரவும் அவர் பேசத் தொடங்கினார்.

‘நீங்கள் பயப்படத் தேவை இல்லை. நான் நினைத்தது போலவே இது மதுவங்களால் உண்டாகிற பிரச்சினையே. இதற்கான மருந்தைக் கொடுத்து அதைக் குணப்படுத்த முடியும். ஆனால் சிலவேளை இந்த மருந்துகளால் ஏதாவது பக்க விளைவுகள் ஏற்படலாம். அதை நாங்கள் மருந்து கொடுக்க முதலே முடிவு செய்ய முடியாது. இதற்கு மருந்து கொடுக்காமலும் இருக்க முடியாது. அது உங்களுக்குத் தொடர்ந்தும் பிரச்சினையாக இருக்கும்’

‘டொக்டர்... நான் நிச்சயம் அந்த மருந்தைப் பாவிக்க வேண்டும். நான் இதனால் பட்ட கஸ்டம் போதும்... போதும்... என்று ஆகிவிட்டது’

‘எனக்கு அது நன்கு விளங்குகிறது. நான் உங்களுக்கு மருந்து எழுதித் தருகிறேன். நீங்கள் தொடர்ந்தும் உணவில் கட்டுப்பாடாக இருங்கள். மருந்து பாவித்து முடிந்ததும் நீங்கள் வழமையான உணவை உட்கொள்ளலாம். அதன் பின்பு ஏதாவது பிரச்சினை வந்தால் உடனடியாக என்னைத் தொடர்பு கொள்ளலாம். அனேகமாக அதற்குத் தேவை இருக்காது என்று நம்புகிறேன். நான் தரும் இந்த மருந்து பிரச்சினையை முற்றுமாக மாற்றிவிடும்’

‘மிக்க நன்றி டொக்ரர். இந்தப் பிரச்சினையில் இருந்து விடுபட்டாலே பெரிய விசயமா இருக்கும். அது எனக்கு மிகவும் முக்கியம். சந்தோசத்திற்கு வெறிக்கலாம். ஆனா வெறியா நாள் முழுவதும் இருக்கிறது சந்தோசம் இல்லை. அது பெரும் தலையிடயா இருக்கும். உண்மையில் நரகவேதனை. அதில் இருந்து எனக்கு முதல் விடுதலை வேணும். அது எனக்கு மிகவும் முக்கியம்’

‘அப்பிடயா... அது நிச்சயம் கிடைக்கும். நீங்கள் மருந்தை ஒழுங்காகப் பாவிப்பங்க. அது நிச்சயம் நல்ல பயனைத் தரும்’

‘டொக்ரர் பக்கவிளைவுகள் ஒண்டும் பெரிசா இருக்காதே?’ என்றாள் கமலா சற்றுக் கலக்கத்தோடு.

‘பெரிசா வராது எண்டு நம்புகிறன். அப்பிட ஏதாவது உங்களுக்குச் சந்தேகம் வந்தால் நீங்கள் மருந்து பாவிக்கிறதை நிறுத்திவிட்டு என்னைத் தொடர்பு கொள்ளலாம்’

‘சரி டொக்ரர். நாங்கள் அப்பிடயே செய்கிறம்’

அதை அடுத்து மருத்துவர் மருந்து வாங்குவதற்கான ரசீதை எழுதித் கொடுத்தார். அதை வாங்கிக் கொண்டு அவருக்கு நன்றி கூறிவிட்டு இருவரும் புறப்பட்டார்கள்.

9

லாவண்ணியா தனது சிகிச்சை முடித்துக் கொண்டு அந்த மருத்துவமனையிலிருந்து வீட்டிற்கு வந்துவிட்டாள் என்று சாந்தன் தொலைபேசியில் அழைத்துச் சொல்லி இருந்தான். அதனால் வெள்ளி பின்னேரம் மதுவும், கமலாவும் அங்கே செல்லப் புறப்பட்டார்கள். மது இப்போது நல்ல குணமாகிவிட்டதால் தானே வண்டியின் சாவியை எடுத்துக் கொண்டான். கமலாவும் அதைப் பார்த்தாள். அவளுக்குச் சந்தோசமாக இருந்தது. மது முதலில் பொய்யே சொல்லவில்லை என்பது அவன் மேல் இருந்த மதிப்பை மலையாக்கி வைத்திருந்தது. அதைவிட அவனது வருத்தம் மாறியது அளவுகடந்த மகிழ்வை அவளுக்குத் தந்தது. அவளுக்கு இப்போது அடிக்கடி அவனைக்

காதலோடு பார்க்கத் தோன்றும். அதை எல்லாம் அவனிடம் சொல்ல முடியாது. அப்படிச் சொன்னால் அதை வைத்தே பகிடி பண்ணுவான் என்கின்ற பயத்தில் அவள் அதை அவனிடம் வெளிப்படையாகக் கூறியதே இல்லை. இருந்தாலும் அவனை இரசிப்பதை அவள் விட்டுவிடுவதில்லை. இப்போதும் அவனை அவள் கடைக்கண்ணால் இரசித்த வண்ணம் இருந்தாள். அதை மது கண்டு கொண்டாள். அவனுக்கு அவள் ஏன் அப்பிடிப் பார்க்கிறாள், நகைக்கிறாள் என்பதை அறிய வேண்டும் என்கின்ற ஆர்வம் எழுந்தது. அவன் அவளைப் பார்த்து,

‘என்ன பார்வை இது? என்னத்துக்கு அப்பிடிப் பார்க்கிறாய்? எல்லாம் ஒரு மாதிரி இல்லைப் புதுமாதிரி இருக்குது?’

‘நான் உங்களைப் பார்க்கவும் கூடாதே?’

‘பார்க்கலாம். நல்லாய் பார்க்கலாம். ஆனா உந்தப் பார்வை ஒரு மாதிரி இருக்குது’

‘என்ன மாதிரி இருக்குது?’

‘அதைச் சரியா இப்ப சொல்ல முடியாவிட்டாலும் வழமை மாதிரி இல்லை எண்டு மாத்திரம் சொல்ல முடியும்’

‘வழமையா எப்பிடி இருக்கிறது?’

‘வழமையா ஏதோ வேண்டா வெறுப்பாய் பார்ப்பாய்..’

‘இப்ப?’

‘இப்ப என்ன மாதிரிப் பார்க்கிறாய் எண்டு உனக்கே தெரியும்? பிறகு எதுக்கு எந்நிட்டை கேட்கிறாய்?’

‘எனக்கு விளங்க இல்லை. அதுதான் கேட்கிறன்’

‘ஓ... அப்பிடியே?’

‘நான் கேட்டதுக்குப் பதில் சொல்லுங்க’

‘எனக்கு உன்னோடை சரசம் பண்ணுகிறதுக்கு எல்லாம் இப்ப நேரம் இல்லை... என்னை விடு’

‘நான் உங்களை ஒண்டும் சரசம் செய்யச் சொல்ல இல்லை. சுமமா கதைக்கச் சொன்னான். அதை நீங்கள் இப்பிடி வன்மமாத் திசை திருப்பக்கூடாது’

‘ஓ... என்னவோ எனக்கு இப்ப கதைக்கிற மனநிலை இல்லை. ஏதோ ஒரே யோசிணையாக இருக்குது. நீ விடுகிறாய் இல்லை. தயவு செய்து என்னை இப்ப விட்டிடு’

‘நீங்கள் அப்பிடி என்ன யோசிக்கிறியள்? உங்கடை யோசினை எனக்கும் யோசிணையைத் தரும்தானே?’

‘ஓ அதுவும் அப்பிடியே?’

‘சும்மா பகிடியை விட்டிட்டு உண்மையைச் சொல்லுங்க..’

‘ம்... எல்லாம் சாந்தனைப் பற்றினதும் லாவண்ணியாவைப் பற்றினதும்தான்’

‘ஓ... அதுவா. உண்மைதான். ஆனா அதுக்கு நாங்கள் என்ன செய்ய முடியும்? அப்பிடி யாருக்கும் வரக்கூடாது. ஆனா வந்தால் என்ன செய்கிறது? சாந்தனுக்கு லாவண்ணியாவை நினைச்சு நினைச்சுக் கவலை. ம்... அதுக்கும் ஒரு விடிவு கெதியா வரும் எண்டு நான் நினைக்கிறன்’

‘அப்பிடி ஏதாவது வரவேணும் எண்டுதான் நானும் நினைக்கிறன். அவனுக்கு இப்பிடி ஒரு பிரச்சினை மாறாமல் இருக்கிறது மனதுக்கு வேதனையாக இருக்குது’

‘அதுக்கு என்ன செய்கிறது அப்பா? அதுக்கு அதுக்கான நேரம் வரவேணும் எண்டதை விளங்க வேணும். அப்பதான் எல்லாம் தீரும். எங்கடை பிரச்சினையைப் பார்க்க இல்லையா? அதை மாதிரி இதுவும் நேரம் வரேக்க எல்லாம் சரியாகிடும். நீங்கள் தேவையில்லாமல் அதுக்குக் கவலைப்படாதையுங்க’

‘நானும் கவலைப்படாமல் இருக்க வேணும் எண்டுதான் நினைக்கிறன். மனம் கேட்குது இல்லை. அது எனக்குக் கட்டுப்படாமல் தன்பாட்டிற்குக் கண்டதையும் சிந்திக்குது’

‘இது எல்லாருக்கும் இருக்கிற பிரச்சினை. நாங்கள் கவலைப்பட்டால் எல்லாத்துக்கும் கவலைப்பட்டுக் கொண்டு இருக்கலாம். அதால எதுக்கும் கவலைப்படாமல் வருகிறது வரட்டும் அந்த நேரத்தில பார்க்கலாம் எண்டு இருக்க வேணும்’

‘நீ சொல்லுகிறது உண்மை. ஆனா இந்தப் பிரச்சினை ஏற்கனவே அவனுக்கு வந்திட்டுதே. அதை எப்பிடி கண்டும் காணாமலும் இருக்க முடியும்?’

‘நாங்கள் என்ன கவலைப்பட்டும் எதுவும் மாறப் போகிறது இல்லை. அது எப்ப மாற வேணும் எண்டு இருக்குதோ அப்ப மாறும். நாங்கள் தேவையில்லாமல் கவலைப்படுகிறதில் எந்தப் பிரயோசனமும் இல்லை’

*

சாந்தன் வீட்டிற்குச் சென்ற போது மதுவும் கமலாவும் எதிர்பார்த்ததைவிடச் சந்தோசமாய் இருப்பது போலத் தோன்றியது. அவர்கள் சந்தோசம் இருவருக்கும் மிகவும் சந்தோசத்தைத் தந்தாலும் அதற்கான காரணத்தை அறிய வேண்டும் என்பதில் அவாவாக இருந்தது. அதைத் தீர்த்து வைப்பதாக,

‘எப்பிடி இருக்கிறியள்? லாவண்ணியா என்ன சொல்லுகிறா?’ என்று தொடங்கினாள் கமலா.

‘எல்லாம் நல்லாப் போகுது கமலா. நாங்கள் கனகாலத்துக்குப் பிறகு நிம்மதியாகச் சந்தோசமாய் இருக்கிறம். இனி லாவண்ணியாவுக்குத் திரும்பவும் அப்படியான எந்த நினைவுகளும் வாறதுக்குச் சந்தர்ப்பம் இல்லை எண்டு சொல்லி இருக்கினம். அதை நாங்களும் நம்புகிறம். அவள் நல்லாய் இருந்தால் எங்களுக்கு என்ன கவலை சொல்லுங்க? இப்ப அதால நிம்மதியா இருக்குது. அதைக் கொண்டாடினா நல்லா இருக்கும் மது. நீ என்ன சொல்லுகிறாய்?’ என்றான் சாந்தன் மதுவைப் பார்த்து.

‘லாவண்ணியாவைப் பற்றி எண்ண இப்ப சந்தோசமாய் இருக்குது சாந்தன் அண்ணா. ஆனா அதுக்கு இவருக்கு ஊத்திக் குடுக்காதையுங்க... கொஞ்ச நாளைக்கு அவர் நிம்மதியா இருக்கட்டும் அண்ண. நான் சொல்லுகிறன் எண்டு கோவிக்காதையுங்க’ என்றாள் கமலா. அதற்குச் சாந்தன் பதில் சொல்வதற்கு முன்பே மது பதில் கூறினான்.

‘ஒருநாள் சந்தோசத்திற்காய் குடிக்கிறதில் எந்தப் பாதிப்பும் வராது. நீ சுமமா அமைதியாய் இரு’ என்றான் மது.

இவர்கள் கதைத்துக் கொண்டு இருக்கும் போதே லாவண்ணியா அங்கே வந்து சோபாவில் இருந்தாள். அவள் எல்லோரையும் பார்த்துச் சிரித்த பின்பு அவர்களோடு அளவளாவத் தொடங்கினாள்.

-முற்றும்-

எதிரிகள்

சுகுனாவும் சந்திரனும் அன்று கடைக்குச் சந்தோசமாகவே சென்றனர். அப்படியே ஒவ்வொரு முறையும் அவர்கள் செல்வார்கள். திரும்பி வரும்போது அவர்கள் வானிலை மாறிவிடும். அது மனித இயற்கை. எதிர்பார்ப்புடன் புறப்படும் பயணங்கள். எதிர்பார்ப்பு எப்போதும் மனஸ்தாபங்களின் கருவறை. திரும்பி வரும்போது அது குழந்தையாக அவர்கள் கைகளில் தவழும். பின்பு...? அப்படி அதிசயமாக வானிலை மாறாது இருந்தால் அது புறநடையே. அல்லது அது கணக்குப் பார்க்காத விட்டுக்கொடுப்பாய் இருக்கும். கடையில் பொருட்கள் வாங்கிக் கொண்டு வெளியேறும் நேரம் சுகுனா அதிஸ்ரலாபச்சீட்டுப் பதிவு செய்து வாங்க வேண்டும் என்று சந்திரனைக் கேட்டாள். சந்திரனுக்கு அதிஸ்ரத்தில் எல்லாம் நம்பிக்கை கிடையாது. அந்தப் பணத்தைச் சேர்த்தாலே அதிஸ்ரமாக ஒரு தொகை வங்கியில் சேர்ந்துவிடும் என்பது அவன் எண்ணம். ஏற்கனவே அவன் அட்டையிலிருந்து நிறையக் கழிந்து விட்டது. அதனால் அவன் அவளைப் பார்த்து,

‘இப்ப இது தேவையே? இந்தக் கிழமை வேண்டாம். வாற கிழமை பார்ப்பம்’ என்று நழுவும் வழியைப் பார்த்தான். அவள் விடவில்லை.

‘இந்தக் கிழமை நிறையக் காசு விழும். எடுத்தா நல்லது’ என்றாள்.

‘அது விழுந்தாத்தானே?’

‘விழும்... எடுப்பம்’

‘என்னிட்டைக் காசில்லை. உன்னிட்டைக் காசிருந்தா எடு’

‘நான் காட் கொண்டு வரேல்லை’

‘ஓ என்னோடை கடைக்கு வரேக்க மட்டும் நீ காட்டைக் கொண்டு வராது’ என்றான் சந்திரன் கோபத்தோடு.

‘பெரிய காசு இது. பெரிசாக் கதைக்கிறியள்...’ அவள் கோபமானாள்.

‘கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் சேர்த்தால் இதுவும் பெரிய காசாய் வரும்’

‘ம்... நீங்க சேர்த்து எடுத்துக் கொண்டு போங்க’

கூறியபடி சுகுனா அவனை எரிப்பது போல முறைத்துப் பார்த்தாள். அதே நேரம் அவள் கூறியதின் அர்த்தம் அவனுக்குக் கோபத்தை உண்டுபண்ணியது. அதன் பின்பு அவனோடு அவள் எதுவும் கதைக்கவில்லை. இது எங்கே போய் முடியும் என்பது பற்றிச் சந்திரனுக்கு நன்கு தெரியும். தெரிந்தாலும் எல்லாவற்றிற்கும் தான் என்ன பணமரமா என்கின்ற எண்ணத்தில் அவன் கொடுக்க மறுத்தான். காசு அட்டையை அவள் வீட்டில் வைத்துவிட்டு வருவது இது முதல் தடவை அல்ல... கொண்டு வந்தால் தனது பணத்தில் செலவாகிவிடும் என்பதில் அவள் குறியாக இருப்பாள். அத்தோடு தன் பணத்தை மட்டும் கரைப்பதில் ஆர்வத்தோடு இருப்பாள் என்கின்ற அவிப்பிராயமும் அவனிடம் உண்டு.

சுகுனா மேல் அளவு கடந்த காதல் சந்திரனுக்கு உண்டு. அவனை எண்ணினால் அவன் கண்களில் நீர் கோத்துக் கொள்ளும். ஏன் என்பது அவனுக்குத் தெரியாது. காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி என்பது போல... அப்படி ஒரு உணர்வு. இது ஒரு முகம். இதற்கு எதிராக மறுமுகமும் உண்டு. அது அளவுகடந்த வெறுப்பாக அவள்மேல் படரும். அவளைக் கண்ட நாள் முதல் அவளோடு எக்கணமும் பிரியாது சேர்ந்து வாழவேண்டும் என்பது அவன் பேரவா. அதே போல் அவளை விட்டு விலகி எங்காவது போய்விட வேண்டும் என்பதும் அவன் மனதிற்குள் எழும் அடங்கா அவா. வாழ்க்கை இவ்வளவு சிக்கலாக இருக்கும் என்று அவன் எண்ணியது இல்லை. இன்று அதை எளிமையாக்கும் வழி அவனுக்குத் தெரியவில்லை. அவள் சில வேளைக் காதலால் கசிந்து... கலந்து... அணுவைப் பிரித்தாலும் எம் உறவைப் பிரிக்க முடியாது என்பதாகப் பிணைந்து கிடப்பாள். அப்போது இனி எப்போதும் எம்மிடையே எந்த வேறுபாடும் நிச்சயம் வரவே முடியாது என்று அவன் எண்ணுவான். அந்தப் பிணைப்பு எந்தக் கணத்திலும் தெறிக்கும்... மீண்டும் எரிமலை எப்போது வெடிக்கும்...? என்பது யாருக்கும் தெரியாது. அதன் பின்பு அவள் வெறுமையாகக் கிடக்கும் அறைக்குள் வேகமாகச் சென்று அடைந்து கொள்வாள். அப்போது அவனுக்கும் கோபமாக இருக்கும். இவளிடம் தான் ஏன் கெஞ்ச வேண்டும் என்கின்ற வீராப்போடு தங்கள் அறைக்குள் அல்லது கோலில் இருக்கும் சோபாவில் வந்து இருப்பான். அல்லது படுப்பான். இருந்தாலும் மனம் புயல் கொண்ட கடலாக ஆர்ப்பரிக்கும். இப்படி எவ்வளவு காலம் என்கின்ற எண்ணம் அலையாகத் தோன்றும். எங்காவது... எல்லாவற்றையும் துறந்து... அமைதி தேடி ஆன்மீகத்தில் தொலைய மனது உந்தும்.

அவள் அறைக்குள் அடைந்து கொண்டால் ஒரு இரவு கடக்க வேண்டும். அது கடந்தால் அவளே அவனைத் தேடி வருவாள்.

சிறிப்பாள். கொஞ்சவாள். எதுவும் நடக்காதது போல் கதைப்பாள். சில வேளை மன்னிப்புக் கேட்பாள். எல்லாம் மாறியது... இனிச் சந்தோசமே என்று எண்ணி இறுமாந்து இருப்பான். ஆனால் புயல் மீண்டும் பலமாக வீசும். அந்தப் புயலைக் கண்டு அவன் மனதிலும் பலமான சூறாவளி எழுந்து கூத்தாடும். ஆணும் பெண்ணும் வேறு வேறு உலகங்கள். அவை என்றும் ஒத்துப் போகவே முடியாதவை. அவை இரண்டும் எண்ணுபவை அனைத்தும் வித்தியாசமாக இருக்கும். பெண் இதயத்தைப் பயன்படுத்தினால் ஆண் மூளையைப் பயன்படுத்துவான். ஆணிற்கு இடது பக்க மூளை பெண்ணிற்கு வலதுபக்க மூளை. பெண் உணர்ச்சியில் தத்தளித்தால் ஆண் வரவு செலவுக் கணக்குப் பார்ப்பான். இரண்டும் இருவிதமான எதிர்ச் சக்திகள் கொண்ட துருவங்கள். ஆனால் அவை இரண்டும் ஒன்றை ஒன்று கவரும் சக்தி கொண்டவை. அதே வேகத்தில் எதிர்ச் சக்தியை தமக்குள் உருவாக்கும் திறனும் கொண்டவை. அவை சேர்ந்து இருக்கவும் வேண்டும். அவற்றால் சேர்ந்து இருக்கவும் முடியாது. இயற்கை அப்படியே படைத்திருக்கிறது. இயற்கை தனது தேவையைப் பூர்த்தி செய்யத் தனது படைப்புக்களை மயக்குகிறது. அந்த மயக்கம் இருக்கும் வரைக்கும் சமாதானம். அது முடிந்ததும் அங்கே யுத்தம் மூண்டுவிடும். எவ்வளவிற்கும் படித்து இருக்கலாம். எந்த ஞானத்தையும் பெற்று இருக்கலாம். சாந்தத்தைப் போதனையால் மனதில் ஏற்றி இருக்கலாம். இருந்தும் யுத்தம் மூளும். அதன் பின்பு சமாதானம் பிறக்கும். சமாதானத்தை இயற்கை கொண்டுவருவது போல யுத்தத்தையும் அதுவே அவர்களுக்கு உள்ளே பொதிந்து வைத்திருக்கிறது.

காலா காலமாய் இதைப் பலரும் அறிந்து இருந்தாலும் இணைப்புக்கள் இயற்கையாகவோ அல்லது செயற்கையாகவோ நடைபெறுகின்றன. அங்கே யுத்தமும், சமாதானமும் அடிக்கடி வந்து போகின்றன.

பெண்ணும் ஆணும் சேர வேண்டும் என்று யாரும் வற்புறுத்துவதில்லை. ஆனால் அவை சேரும். இயற்கை அதன் சூட்சுமத்தை அவர்களில் புதைத்து வைத்திருக்கிறது. உலகத்தில் உள்ள அனேக உயிரினங்கள் இந்த மாய வலைக்குள் அகப்பட்டவையே.

அன்று கடையால் வந்த பின்பு கதவடைப்பால் சமையல் அறை மூடப்பட்டு இருந்தது. சந்திரனுக்கு வேறு வழி இல்லை. இணையத்தில் இரைதேட அவர்கள் வீட்டிற்குக் கொண்டுவந்து கொடுத்துவிட்டுச் சென்றார்கள். சாப்பிடச் சுகுனாவையும் கூப்பிட்டான். அவன் வரவில்லை. அதிஸ்ரலாபச் சீட்டை வாங்கிக் கொடுத்து

இருக்கலாம் என்று அப்போது அவனுக்குத் தோன்றியது. உச்சியில் ஏறிய பின்பு தோன்றினால் என்ன தோன்றாமல் விட்டால் என்ன என்பதும் அவனுக்கு விளங்கியது. அடுத்த நாள் சுகுனா அவனைத் தேடி வந்தாள். அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

‘என்ன கோபம் மாநீட்டுதா?’

‘வேறே என்ன செய்கிறது. நாய்க்கு நடுக்கடலுக்குப் போனாலும் நக்குத் தண்ணிதான் எண்டு முடிவாப் போச்சது. இனிக் கோவிச்சு என்ன செய்கிறது?’

‘அப்ப ஏன் கோபிக்கிறாய் நீ’

‘நீங்கள் செய்கிறதைப் பார்த்தா கோபம் வராமல் என்ன செய்யும்?’

‘பிறகு ஏன் சமாதானம் இப்ப?’

‘மனம் மாறிடுதே... உங்களை விட முடியல்லையே?’

‘மாறாத இயற்கை. அதன் தேவை’

‘என்ன?’

‘ஒண்டும் இல்லை... கிட்ட வா’ என்றான் அவன்.

சதை உண்ணும்...

இரண்டாயிரத்துப் பத்தொன்பதாம் ஆண்டு கடந்த வருடங்கள் போல் அல்லவே அல்ல என்பது புறநடை அல்லவே என்பதாகிவிட்டது. அது இயற்கையின் இயல்பிற்குத் தலைகீழாகப் போயிற்று. உலகு இன்று அனலாகக் கொதிக்கிறது. இந்த உலகு மனிதர்களின் செய்கைகளால் கொதிக்கிறது என்பதைப் பலர் நம்புகிறார்கள். சிலர் அதை இன்றும் நம்ப மறுக்கிறார்கள். மனித அறிவை, ஆராய்ச்சியை இன்றும் கேள்வி கேட்காது நம்பும் அளவிற்கு அவை விருத்தி அடையவில்லை என்பதை இது சுட்டிக் காட்டுவதாக இருக்கலாம். எது எப்படியோ உலகு கொதிப்பதை இந்தக் காலத்தில் வாழும் மனிதர்களால் நன்கு உணர முடியும். முடிந்தாலும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத மனிதர்களும் உண்டு என்பது மறைக்க முடியாத உண்மை. இந்தியாவில் குடிப்பதற்கு நீரே கிடையாது குடங்களோடு தெருவில் நின்று அதற்காகப் போராடுகிறார்கள். வெக்கை தாங்காது புகையிரதத்தில் சென்றவர்கள் செத்து மடிகிறார்கள். இருந்தாலும்

நோர்வேயில் வாழ்பவர்களுக்கு இப்போது எந்தவித எதிர்மறையான விளைவுகளும் இல்லை என்பதே ஆறுதலான உண்மை. அதற்கு மாறாக இங்கேயும் வெப்பமாக, அதை அனுபவிக்கும் தினமாக நாட்கள் பல தொடராக மலருகின்றன. அப்படி மலர்ந்த ஒரு நாளில் குமுதன் குடும்பம் திய்வ்கொல்மன் சென்று தீர்த்தமாடி வருவதாய் முடிவு செய்து இருந்தார்கள். குமுதன் குடும்பம் என்றால் ஆறு ஏழுபேர் கூட்டமாகச் செல்வார்கள் என்று எண்ணத் தேவையில்லை. அவர்கள் சராசரி நோர்வே மக்களைவிடச் சிக்கனமான குடும்பம். குமுதனுக்கு அன்பான, அழகான மனைவி உள்ளாள். அவளுக்கு ரஞ்சிதா என்று பெயர். அவனது செல்வ மகனுக்கு அபின் என்று பெயர். உண்மையில் இந்தத் தீர்த்த திருவிழா அவரை எண்ணியே ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு இருந்தது. தீர்த்தமாடிப் அத்தோடு அங்கேயே உணவு வாட்டிச் சாப்பிட்ட பின்பு ஆறுதலாக மாலையே வீட்டிற்குத் திரும்பி வருவதாக அவர்களது திட்டம். திட்டமிட்டால் பின்வாங்குவது குமுதனின் அல்லது ரஞ்சிதாவின் வழக்கம் இல்லை. அவர்கள் தேவையான பொருட்களை வண்டியில் ஏற்றிக் கொண்டு புறப்பட்டுச் சென்றார்கள்.

தோலில் சூடு சுள்ளிடும் அளவிற்கு அன்று சூரியனின் வெள்ளிக் கதிர்களால் தனது வீரவிளையாட்டை நடத்திக் கொண்டு இருந்தது. சென்ற உடனேயே ஒரு முறை குமுதனும் அபினும் ஓடிச் சென்று கடலில் மூழ்கிக், களித்துக் குளித்து வந்தார்கள். அதற்கு இடையில் ரஞ்சிதா அடுப்பு மூட்டி உணவு வாட்டத் தயார் செய்து இருந்தாள். அத்தோடு வர்த்தகப் பழத்தைத் துண்டு துண்டாக வெட்டுவதற்குக் கத்தியும் எடுத்து வந்திருந்தாள். அதை அப்போதே வெட்ட வேண்டும் என்று எண்ணியவள் அதை மாற்றிக் கொண்டு சாப்பிட்ட பின்பு இறுதியாக வெட்டலாம் என்று எண்ணினாள். ஆனால் அந்தக் கத்தியை அபின் கண்டு விட்டு அதை எடுத்து வர்த்தகப் பழத்தைத் தான் வெட்டுவதற்கு முயற்சி செய்தான். இறைச்சி வாட்டும் அக்கறையிலிருந்த ரஞ்சிதாவும், குமுதனும் அதைப் பின்பு கவனிக்கவில்லை. அரன் கத்தியோடு விளையாடிக் கொண்டு இருந்தவன் திடீரென வீரிட்டு அழுதான். அப்பொழுதே அவன் கத்தியை வைத்து விளையாடியதை அவர்கள் முற்றாக மறந்து போனது அவர்களுக்கு விளங்கியது. அவன் அந்தக் கத்தியால் கட்டை விரலில் வெட்டி, அதனால் இரத்தம் வழிந்து கொண்டு இருந்தது. அதைக் கண்ட குமுதன் பாய்ந்து அடித்து அவனது விரல்களை அழுத்திப் பிடித்துக் கையை உயர்த்திப் பிடித்தான். அரன் அப்படியும் அழுது கொண்டு இருந்தான். சிறிது நேரத்தில்

இரத்த ஓட்டம் நின்றுவிட்டது. ஆனாலும் காயம் பாலைவன நிலம் போலச் சிவப்பாக வெடித்துக் கிடந்தது.

முதலுதவிப் பெட்டியைக் கொண்டு வந்து இருக்க வேண்டும். அதைக் கொண்டு வராததால் அவனது விரலுக்குக் கட்டுப்போட முடியவில்லை. இரத்த போக்கு ஒருவாறு நின்று போயிற்று. அதனால் அவன் காயத்தைப் பற்றி மறந்து போய் இருந்தான். அதைப் பற்றித் தேவையில்லாது ஏன் ஞாபகப்படுத்த வேண்டும் என்று ரஞ்சிதாவும் எதுவும் பேசாது இருந்தாள். அரனால் சும்மா இருக்க முடியவில்லை. அவன் குமுதனை மீண்டும் நீராட வருமாறு அழைத்தான். குமுதனுக்கு அவன் சந்தோசமே முக்கியமாக இருந்தது. அதனால் அவன் அவனை அழைத்துக் கொண்டு நீராடச் சென்றான். அங்கே சென்ற பின்பு முதலில் காயம் எரிவதாகப் புகார் செய்தவன் சிறிது நேரத்தில் அதை மறந்து சந்தோசமாக நீராடினான். அவனது சந்தோசத்தைப் பார்க்கப் பார்க்க குமுதனுக்குப் பூரிப்பாய் இருந்தது. விளையாட்டும் நீச்சலுமாக நேரம் விரைவாகச் சென்றது. அத்தோடு பசிக்கவும் தொடங்கியது. மீண்டும் திரும்பி வந்த போது இறைச்சி வாட்டப்பட்டுத் தயாராக இருந்தது. அவர்கள் வந்த உடனேயே சுடச் சுட அதை ரஞ்சிதா பரிமாறினாள். அதைக் குமுதன் வாங்கிச் சாப்பிட்ட அளவிற்கு ஆர்வமாக அரன் வாங்கிச் சாப்பிடவில்லை. விளையாட்டுப் புத்தி என்று எண்ணிய ரஞ்சிதா அவனைக் கட்டாயப்படுத்தி ஊட்டினாள். சிறிது சாப்பிட்டவன் அதை வாந்தியாக வெளியே எடுத்தான். அதைப் பார்த்த ரஞ்சிதாவுக்குக் கவலையாக இருந்தது. அவள் குமுதனைப் பார்த்து,

‘என்னப்பா இவன் கடல் தண்ணியைக் குடிச்சிட்டானே? சாப்பிடுகிறானும் இல்லை... தெண்டிச்சுச் சாப்பிட வைச்சதையும் சத்தி எடுத்துப்போட்டான்’

‘அப்பிடி அவன் தண்ணி குடிச்ச மாதிரி இல்லையே... ஏன் சத்தி எடுத்தான் எண்டு தெரியேல்ல... கொஞ்சம் விளையாடினான் எண்டாச் சரியாகீடும்’

‘அவன் குளிச்சது காணும்... நாங்கள் கொஞ்சம் வெள்ளன வீட்டை போவம்’

‘ம்.... நீ சொல்லுகிறதும் சரிதான்’ என்றவன் அரனைப் பார்த்து,

‘இங்க வா அரண்’ என்று கூப்பிட்டான்.

‘என்னப்பா...?’ என்ற வண்ணம் அரண் அங்கே வந்தான். வந்தவன் குமுதனின் மடியிலிருந்தான். இருந்தவனின் மேலில் எதேச்சையாக கை வைத்த போது அது அனலாகக் கொதிப்பதாக அவனுக்குத்

தோன்றியது. வாந்தியும் எடுத்து இருக்கிறான் அத்தோடு மேலும் இப்படிக் கொதிக்கிறது என்றவுடன் அவனுக்கு சாதுவாகச் சஞ்சலம் தோன்றியது. அவனைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்த ரஞ்சிதாவுக்கும் அவன் முகத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றம் பயத்தை உண்டு பண்ணியது. அவள் தனது ஆதங்கத்தை அவனிடம் கேட்டாள்.

‘என்னப்பா யோசிக்கிறியள்? நீங்கள் ஒண்டும் பேசாமல் இருக்கிறதைப் பார்க்கப் பயமா இருக்குது’

‘உடம்பு கொதிக்குது. அதுதான் ஏன் என்று தெரிய இல்லை’

‘அப்ப கெதியாப் போவமே அப்பா?’

‘ம்... அதுதான் நல்ல ஐடியா என்று நினைக்கிறன்’

‘சரி அப்ப வெளிக்கிடுவம்’

இருவரும் புறப்பட்டு வண்டியை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

அரணின் நிலைமையை உணர்ந்து கொண்ட ரஞ்சிதா அவனை மடியில் வைத்துக் கொண்டு பின்னாசனத்தில் இருந்தாள். அரணின் மேல் இப்போது வெப்பமூட்டி போல் கொதித்தது. அவன் ஏதோ வேதனையால் அனுங்கத் தொடங்கிவிட்டான். ரஞ்சிதாவுக்கு அவனைப் பார்க்கப் பரிதாபமாகவும் பயமாகவும் இருந்தது. அவன் அவனது கையை ஆசனத்திலிருந்து எடுத்து மடியில் வைத்தாள்.

‘அம்மா...’ என்று அரன் அலறினான். இதை அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஏன் இப்படி அழுகிறான் என்பதும் அவளுக்கு விளங்கவில்லை. அவள் அவன் கையை மெதுவாகத் திருப்பிப் பார்த்தாள். அவளுக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. அந்தக் காயம் இறைச்சி போல இல்லை அதைவிட ரோஜா நிறத்தில் சிவந்து இருந்ததோடு அதைச் சுற்றிய பகுதியிலும் அதன் தாக்கம் இருந்ததைக் கவனித்தாள். வெட்டுக்காயம் இப்படி மாறியதை அவள் இதுவரையும் கண்டதில்லை. அதைவிட அந்தக் காயத்தில் ஒரு இடத்தில் தசை கறுப்புப் புள்ளியாகத் தொடங்கி இருந்தது. ரஞ்சிதா அதைப் பார்த்து அதிர்ச்சியில் அப்படியே சில கணங்கள் எதுவும் பேசாது யோசித்துக் கொண்டு இருந்தாள். அவள் எதுவும் பேசாது இருப்பதைப் பார்த்த குமுதன்,

‘என்ன பேசாமல் இருக்கிறாய்? அவன் அனுங்கிறான்... அவனைப் பாரு...’

‘ஐயோ.... எனக்குத் தலை சுத்துகிறமாதிரி இருக்குது. அதோடை எனக்குப் பயமா இருக்குது?’

‘என்ன ரஞ்சிதா... ஏன் அப்பிடிச் சொல்லுகிறாய்? என்னத்துக்கு இப்ப இப்பிடிப் பயப்படுகிறாய்?’

‘அவ்வரை கையை நீங்கள் பிறகு கவனிக்க இல்லையே? இது சாதாரண வெட்டுக் காயம் மாதிரித் தெரிய இல்லை. ஏதோ காயத்துக்குள்ளால் விசம் ஏறுகிற மாதிரி வித்தியாசமாய் தெரியுது. ஒம்பா அப்பிடித்தான் இருக்குது’

‘அப்ப டொக்ரரிட்டைப் போவமே?’

‘போங்க. கெதியாப் போங்க’

வண்டி பாதையை மாற்றி விரைவாகப் பயணித்தது. ஸ்தார்காத்தாவில் இருக்கும் அந்த அவசர சிகிச்சைப் பிரிவிற்குச் செல்வதற்கு அரை மணித்தியாலம் தேவைப்பட்டது. அது இருவருக்கும் அரை யுகம் என்றால் அரனுக்கு ஒரு யுகமாக வேதனையில் கழிந்தது.

அங்கே சென்றதும் வண்டியை நிறுத்திவிட்டுக் குமுதன் அரனைத் தூக்கிக் கொண்டு உள்ளே ஓடினான். அவன் அப்படி ஓடியதால் வண்டிச் சாவியை எடுத்து அதற்குக் கட்டவேண்டிய தரிப்பிடப் பணத்தைக் கட்டித் துண்டை எடுத்து வைத்துவிட்டு ரஞ்சிதாவும் அவசரமாக உள்ளே ஓடினான். குமுதன் ஓடிய அவசரத்தைப் பார்த்துவிட்டு ஒரு தாதி வந்து அரனைப் பார்த்தான். அவன் அரனின் காயத்தைக் காட்டினான். அவள் அதை உற்றுப் பார்த்தாள். ஏனோ அவள் முகம் சட்டென மாறியதை அவனால் நன்கு அவதானிக்க முடிந்தது. அவள் உடனே சென்று மருத்துவரை அழைத்து வந்தாள். அவரும் அரனின் காயத்தைப் பார்த்தார். பின்பு உடனடியாக தொடர்பு கொண்டு அம்புலன்ஸ் வரவழைத்தார். அத்தோடு ஏதோ மருந்தை இரத்த ஓட்டத்தில் செலுத்துவதற்குப் பொருத்தினார். அரன் தொடர்ந்தும் முனுகிக் கொண்டு கிடந்தான். அவர்கள் செய்வதை எல்லாம் பார்த்த குமுதனும், ரஞ்சிதாவும் எதுவும் விளங்காது திகைத்துப்போய் நின்றார்கள்.

அம்புலன்ஸ் வந்தது. ரஞ்சிதாவையும் அரனையும் அதில் ஏற்றி எங்கோ அனுப்பினார்கள். அதுவரையும் கதைப்பதற்கு நேரம் இல்லாது ஓடித் திரிந்த மருத்துவர் அப்போதுதான் குமுதனைப் பார்த்து,

‘மன்னிக்க வேண்டும். உங்களுக்கு என்ன நடக்கிறது என்பதைச் சொல்லவே நேரம் கிடைக்கவில்லை. அவரது காயத்தின் ஊடாக

இறைச்சி உண்ணும் பாக்டீரியா தாக்கி இருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். அதனால் இப்போது அவரை நிக்ஸ்கொஸ்பிற்றல் அனுப்பி வைத்திருக்கிறேன். நீங்கள் அங்கே சென்று அவரைப் பாருங்கள். அங்கே மருத்துவர்கள் உங்களுக்கு மேற்கொண்டு விளக்கம் தருவார்கள். கவலைப்படாதீர்கள். எல்லாம் நல்லபடியாக முடியும் என்று நம்புகிறேன். மன்னிக்க வேண்டும். எனக்கு நிறைய அலுவல்கள் இருக்கின்றன. நான் மேற்கொண்டு நோயாளிகளைக் கவனிக்க வேண்டும்'

'சரி' குமுதன் தலையை ஆட்டினான். அவனுக்கு உண்மையில் எதுவும் விளங்கவில்லை.

அதற்குமேல் அவன் அங்கே நிற்க விரும்பவில்லை. அவன் வண்டியை எடுத்துக் கொண்டு நிக்ஸ்கொஸ்பிற்றலுக்குச் சென்றான். அங்கே ரஞ்சிதா அவசர சத்திர சிகிச்சைப் பகுதிக்கு வெளியே இருந்த கதிரை ஒன்றில் மடியில் தலைவைத்துக் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதுகொண்டு இருந்தாள். குமுதனுக்கு அது ஏன் என்று விளங்கவில்லை. அவன் அருகில் சென்று அவள் தலையை மெதுவாகத் தடவினான். நிமிர்ந்தவள் அவனைக் கட்டிப் பிடித்து ஓவென்று சத்தமாகக் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள். குமுதன் அவள் வாயை முதலில் பொத்தினான். எதுவும் விளங்காது அவளை அணைத்த வண்ணம் சிறிது நேரம் இருந்தான். பின்பு அவளை இறுக்கி அணைத்தபடியே,

'எதுக்கு இப்ப இப்பிடி அழுகிறாய்? எல்லாம் சரியாகீடும். நீ பயப்பிபாதை' என்றான்.

'சரியாகாது அப்பா'

'ஏன் அப்பிடிச் சொல்லுகிறா?'

'கை எழுத்து வாங்கிக் கொண்டு போயிட்டாங்கள். விரலை எடுக்க வேணுமாம்'

அவள் குரல் எடுத்து மீண்டும் அழுதாள். அவன் திடீரென மயங்கி நிலத்தில் விழுந்தான்.